ANNAMALAINAGA

MISCELLANY

WITH COURAGE & FAITH

No. 1 Vol. V NOV.

OFFICE OF ... MADRAS
18 NOV 1933

ANNAMALAINAGAR

MISCELLANY

VOL. V.

No. 1 Nov. 1933

JL
T4,54,m211 49,N29
N33.5.1

147732

600 008.
MADR

CONTENTS

	PAGE
EDITORIAL	1
A MODERN ENDING	3
VARIATIONS ON A THEME	8
SAMBU ENTERTAINS	10
THE RUIN IN THE FOREST	20
"THE FATAL FLAW"	21
THE WOMEN'S COMPARTMENT	27
WILD LIFE IN SOUTHERN INDIA	29
THORNS FROM THE EDITOR'S ROSE-BUSH	31
நாடகத் தமிழ்	33
ஒரு சிறு கதை	37
புரட்சி! புரட்சி! புரட்சி!	43
வெண்ணிலாப் பாட்டு	47
பன்றியிறைச்சியின் மாட்சி	49
தலைப் பெயல்	55
ATHLETIC ASSOCIATION	60
UNIVERSITY UNION	62
TAMIL SANGAM	64
THE HISTORY SOCIETY 1933-34	65
MATHEMATICS ASSOCIATION	66
PHILOSOPHY SOCIETY	66
SOCIAL REFORM CLUB	67
STUDENTS' CO-OPERATIVE STORES LTD.	68
ROVER CREW ANNUAL REPORT FOR 1932-33 ...	70

சென்னை-600 008.

Editorial Board

Mr. A. Mendeloff, B.A. (Hons.) Lond.
Mr. S. P. Ragland, M.A.
Mr. S. Arumugam, B.A.
Mr. T. N. Viswanathan

Editorial

ANOTHER year has begun, a new generation of freshmen has come, the old generation of graduates has passed out to take what life has to offer them, but the continuity of the University is maintained. To those who have left, Life will appear like a game of bridge where chance, skill and bluff each play their part. Fate deals the cards shuffled by his partner Time. We are each given our hands and asked to play them. Some of us receive good hearts, others may be strong in diamonds, and so on. Ambition bids, and then we try to make our tricks. Some are born great—with such good cards they cannot lose; some achieve greatness, by the skill of their play; some have greatness thrust upon them, making extra tricks, being helped by their partner's strength or opponent's weakness. None can foretell whose finesse will succeed or who will have his ace trumped. And then when the game is finished, the cards are gathered together once more into the pack, and so it goes on. We all play for stakes. Who will win? Who will lose? Echo vainly returns the question 'Who?' We can only trust that those who have left us will win their rubbers.

* * *

We are offering two prizes of five rupees each for the best short story and the best lyric on 'Monsoon' submitted to the Editor for the next issue of the 'Miscellany'.

* * *

It is with deep sorrow that we mention the death of

S. Ramanathan	IV Hons.
N. Narasimhan	Vidwan II
V. Subramaniam	II Class
S. Rangaswami	II ,,
M. V. Seshadri	II ,,

Requiescant in pace.

A Modern Ending

"Mutual love," Raju repeated.

Ramu could hear no more. Men who have been hit by bullets say that the first sensation is merely a sort of dull shock. So it was with Ramu. You could have knocked him down with a feather then.

That Susila was handsome was undeniable. In Raju's words she was confoundingly handsome. Intelligent too, a thing not often found in these modern educated girls. So far things were allright and there was no fly in the soup. But Raju was a Brahmin and Susila a Christian. He had also a father—very much so—the emblem of orthodoxy.

Moreover, Ramu was of a sedate temperament. He detested haste and fuss in matrimony. Marriages ought to be binding till death.

> "Like Summer tempest came her tears,
> Sweet my child, I live for thee."

That was Ramu's ideal. Meanwhile Raju rattled on: "She has Helen's cheeks, but not her heart; Cleopatra's majesty; sad Lucretia's modesty, Atalanta's better parts." In brief a quintessence of all heavenly graces.

Ramu resented these practical demonstrations. They roused his deepest abhorrence. He recollected how an uncle of his became a martyr to matrimony, simply because of his wrong choice.

He began. "An uncle of mine...
"Blast your uncles and aunts, man!"

Raju resented this intrusion. The sunny geniality of his temper soon mastered such feelings however.

"By Jove! Shakespeare's treatment of love is not all comprehensive. Somewhere says he: 'Love sought for is good, but given unsought is better'. What about love, neither sought for nor given unsought for? I mean mutal love," he said.

The door was violently thrust open and Ramani made his appearance. Now Ramani resembled anything between Sir John Falstaff and an Irish prize potato. He was a staunch adherent of the Baconian Theory. "What was all the talk about Shakespeare" he interrogated.

"His treatment of love is not all comprehensive", Raju replied with nonchalance.

Ramani was nettled. "Do you seriously believe in Shakespeare's authorship? Is it possible for an ostler to write such brilliant plays like Hamlet and Othello?" Ramani thundered.

Nothing could disconcert Raju in such a bubbling mood.

"That is what distinguishes a genius from you laymen," he replied with a sardonic grin.

Ramani was too much pre-occupied with Bacon to note the insult.

"Who says so?" he questioned rather peevishly. "I do. And who says otherwise?" Raju retorted with genial sarcasm.

"I do."

And they parted on bad terms.

During this interlude Ramu was thinking hard.

"What about your dad?" he asked Raju with a mischievous wink."

That wink, even the sly smile that followed it, perturbed not Raju.

Said he: "My father has gone to Benares to spend the evening hours of his life. He has definitely decided not to return. But why talk we of fathers when there is such a girl as Susila?"

Ramu sniffed. This was the second shocking piece of intelligence it was his lot to hear that day. He loved Raju despite his captious temperament and was sorry for the poor fellow. He cursed the day when Raju met Susila for the firt time. There was yet one more card in his hand to play. He played it now.

"Have you got any uncle or aunt, or some such relation?" he asked.

Raju reeled. He looked like one who was hit at the chest with a huge battle axe; Ramu was quick enough to perceive this, and he thought there was still a silver lining in the dark cloud of events.

Certainly Raju had an aunt. Shakespeare might have called her 'a dowager long withering out a young man's revenue!' The mildest thing that could be said of aunt Seshi. If Raju considered his dad to be sweet and indulgent in the presence of this lady, you can imagine how formidable aunt Seshi was. Raju was positively certain that Britain would not be ruling the waves, had Napoleon been backed by his aunt in the Waterloo campaign. Such thoughts were overpowering and he feebly muttered that a friend in need is a friend in deed.

Cold perspiration drenched Ramu. He had enough of these female Samsons himself to worry about instead of going and meddling with others. He would sooner have faced twenty fiery dragons of the Middle ages than one aunt of the twentieth century. He expressed as much.

Raju looked miserable. He was in a dilemma. Circumstances were conspiring against him and it was now a choice between Susila's love and auntie's displeasure. Instinct told him that the word "choice" was a simple misnomer when applied to his aunt. She might disinherit him...yes, she might even spank him! That was horrible.

Tap . . . Tap . . . Tap . . . Tap . . . . . .

Impenetrable silence reigned supreme. "Sami . . Missis . . . gave . . . a . . . letter."

Ramu rose and mechanically opened the door. It was Sankaran, the Hostel peon with a letter addressed to Raju. Sighing like a furnace Raju opened the letter. It was from Susila.

LADIES HOSTEL,
12th Oct., 1933.

Dear Raj,

Awfully sorry. It was all a mistake. I was in love with Mr. Nainar all the time and was mistaken when I believed myself to be in love with you. Do be a dear and understand our engagement is at an end. Buck up your spirits and be a man.

Sincerely Yours,

R. SUSILA.

P.S. After all there are thousands of girls in this world. Hence, forget and forgive. S.

P.P.S. No doubt we are still pals. S.

Raju turned ashy pale. " Frailty thy name is woman " he muttered.

Ramu was made of sterner stuff. He was also glad that his premonition about these modern girls was only too true. " Cheer up and be a man. This is the best solution possible. Neither do you incur the displeasure of your aunt nor are you responsible for cancelling the engagement."

Raju sniffed and continued to be moody.

Ramu continued, " The affair is also romantically modern—like one of those innumerable marriages, where the persons marry in the morning and get divorced before evening ".

Now Raju was essentially modern with a craze for everything modern. This aspect of Ramu's dissertation on his late love affair pleased him. It dispelled all gloom.

" A Modern Ending " he whistled.

U. V. SETHU MADHAVAN,
IV Hons. (Economics.)

Variations on a Theme

As it is:—

Twinkle twinkle little star
How I wonder what you are!

As it might have been:—

Lo! Holy Cherub armed with flaming sword,
Securely set in battlements of heaven
To scout the earth through vast abyssmal gloom
From ice-bound Lapland to barbaric Ind;
Lest yet again the fallen race of man
Drunk with ambitious wrath and envious hate
That once did hurl the mutinous hosts on high
To dark perdition and eternal shame,
Should raise impious war and foul revolt
Against the arms omnipotent of God;
Or through the ancient serpent's subtle guile
Trespass within the garden fair and stretch
To pluck once more the God-forbidden fruit
Withheld by statute stern and sharp decree;
With silent eyes that slumber not nor sleep
Heaven's high command fulfillest thou in awe,
God's chosen sentinel of thee I sing.

—*John Milton.*

When daylight softly fades at even,
And dews of night fall still,
Thou blowest in the fields of heaven
A golden daffodil.

Self-poised and girt with virgin grace
Thou shinest from the skies
Bright as the smile on Lucy's face
And twinkling like her eyes.

Thou art her wakened soul that sings
After the sleep of life
In godlike bliss that duty brings
Beyond all earthly strife.

—*William Wordsworth.*

O fourth result of a voglerian chord,
Should you bring down the music of the spheres
To us on earth (A Second Golgotha !)
We'd crucify it to a jazz discord
With cachinnating saxophone and bray
Of major C, and minor X Y Z.
But though so far we've but cacophony,
'The best is yet to be,' as Ezra said
Or words to that effect. Your symphony
Will be unnoted here, but fugue and suite
And harmony too rich for man to tell
You promise up above to the élite.
Meanwhile the star's in his heaven, all's well
that ends well.

—*Robert Browning.*

The reply :—

For truth read Ptolemy, Copernicus,
Galileo and all the rest of them
Who wrote whole treatises concerning us ;
And if you read the very best of them
You'll learn what's what, although it's rather long.
As for these poets they are all quite wrong.
Their souls and harps and cherubims won't wash ;
The whole caboodle is a lot of bosh.

Yours Siriusly.

The Dogstar.

Sambu Entertains

ONCE came a letter no less cordial than its predecessor, but which stunned the unfortunate recipient like a warrant for his execution. Colombo mirasdar Krishna Iyer stated that business would bring him to Madras on the following evening and that he anticipated the pleasure of seeing his nephew; he trusted that Sambu would meet him at the Station. Sambu and his friend Ramudu stared at each other with bloodless faces.

If I could receive him this once as he expects to be received we cannot doubt that it would mean an income of two thousand rupees to me. Prosperity dangles before us—shall I fail to clutch it? What a catastrophe, his coming to Madras? Why can't he conduct his business in Ceylon? Is there not enough money in the city of Colombo to satisfy him? What greed? But Ramu, my more than brother, if it were night, when I took him to some sumptuous apartment he might not notice the name of the street—I could talk brilliantly as we turned the corner. Also I could scintillate as I led him away. He would never know that it was not the Laxmi Bhavan."

"You are right" agreed Ramudu; "but which is the pauper in our social circle, whose sumptuous apartment you propose to acquire?" "One must consider" said Sambu. "Obviously I am compelled to entertain in somebody's; fortunately, I have two days to find it in!"

It was a genial morning and the first person he accosted was Sanker Rao. "My old friend!" he explained, "I have an urgent need of a regal apartment for two hours tomorrow—have you a wealthy friend who would accommodate me?"

"You may beautify my room with all your possessions," returned Sanker Rao heartily. "I have a stuffed parrot that is most decorative, but I have not a friend that is wealthy."

"You express yourself like a first form student," said Sambu much annoyed. "The Devil take your stuffed parrot!"

The heat of the sun increased towards midday, and drops of sweat began to trickle under the young man's hat. By four o'clock, he had called upon sixty-two persons. He bethought himself of Kuppu, the novelist, but Kuppu could offer him nothing more serviceable than a pass for a dance at the Roxy Theatre. "Now how is it possible that I spend my life among such imbeciles?" groaned the unhappy youth; "One offers me a parrot and another a pass for a cinema theatre! Can I assure my uncle who is a married man and produces silk in vast quantities that I reside in a dancing-hall? Besides, those passes are available only for ladies."

"It is true that you cannot get in by it," assented Kuppu, "but I give it to you freely. Take it my poor fellow! Though it may appear inadequate to the occasion, who knows but that it may prove to be the basis of a fortune?"

"You are as crazy as the novels you write" said Sambu.

"Still it can go into my pocket." And he made, exhausted, for a bench where he apostrophised his fate.

Thus occupied, he fell asleep, and presently a young woman sauntered across the square. In the shady little place—the Roxy—she first perused the play-bill and then contemplated the sleeping Sambu. It may have been that she found something attractive in his bearing, but having determined to wait a while, she selected the bench on which he reposed and forthwith woke him.

"Now this is nice!" he exclaimed realising his lapse with a start.

"Oh Sir?"—said she blushing.

"Pardon; I referred to my having dozed off when every moment is of consequence," he explained.

Her response was so sympathetic that it tempted him to remain a little longer, and in five minutes she was recounting her own perplexities, saying that she was a lady's maid with a holiday, and the problem before her was whether to spend her money on a theatre or on a ball. "You shall spend your money on a theatre, and go to a ball as well." And out fluttered the pink pass presented to him by Kuppu.

The girl's tongue was as lively as her gratitude. She was, she told him, maid to the famous Lady Chinniah who had gone unattended that afternoon to visit the owner of a villa in the country, where she was to stay until the next day but one. "So, you see, sir, we servants are left alone to amuse ourselves as best we can!"

But Sambu added, "It was decidedly the good kind fairies that pointed to this bench! I have much to tell you—I shall whisper a secret in your ear; for incredible as it may sound, you alone have the power to save me!"

"Oh Sir," she faltered, "it has always been my great ambition to save a young man, especially, a young man who used such lovely language."

Accordingly, he arranged to meet her when the ball finished, and somehow he was able to scrape up some ten rupees. Thus he was now enabled to fête the lady's-maid in grand style and, not to be outdone in generosity, she placed the lady's bungalow at his disposal directly he asked for it.

"You have accomplished a miracle" said Ramu when he heard the news. "To a man of resource, all things are possible!" murmured Sambu.

The next evening the silk-manufacturer was warmly embraced on the platform, and not a little surprised to know that his nephew expected a visit at once. Sambu directed the driver after his uncle was in the taxi and on reaching the courtyard, there was Kamala, all frills, to carry the hand bag.

"Your servant?" inquired Mr. Krishna Iyer, with some disapproval, as they went upstairs; "She is rather fancifully dressed?"

"Is she?" answered Sambu. "Perhaps a bachelor is not sufficiently observant in these matters. Still she is an attentive domestic. Take your things, my dear uncle, and make yourself at home. What joy it gives me to see you here!"

"Oh you have a place fit for a prince! It must have cost a pretty lot" exclaimed the silk manufacturer.

"Between ourselves," said Sambu, "I often reproach myself for what I spent on it. I could make very good use today of some of the money I squandered."

"What curtains!" murmured Krishna Iyer, fingering the silk enraptured. "The quality is superb! What may they have charged you for these curtains?"

"It was years ago—upon my word, I do not remember," drawled Sambu, who had no idea whether he ought to say five hundred rupees, or five thousand. "Also you must not think that I have bought everything you see—many of the pictures and bronzes are presents from admirers of my work."

"To confess the truth, we had not heard of your triumphs," admitted Krishna Iyer; "I did not even dream that you were so successful."

"Ah, it is in a very modest way," Sambu replied. "I am not a millionaire, I assure you. On the contrary it is often difficult to make both ends meet —although," he added hurriedly, "I live with the utmost economy, my uncle. The days of my thoughtlessness are past. A man should save, a man should provide for the future."

At this moment, he was astonished to see Kamala open the door to announce that dinner was served. She had been even better than her word.

"Dinner?" cried Mr. Iyer. "Ah, now I understand why you were so dejected when I would not come!" "It will be a very simple meal," said his

nephew, "but after a journey one must eat. Let us go in." He was turning the wrong way, but Kamala's eyes saved him.

"Come," he proceeded, taking his seat, "some soup—some good soup! What will you drink, my uncle; milk or soda?"

"On the sideboard, I see lime-crush," chuckled Mr. Iyer; "you treat the old man well, you rogue!"

It was a capital dinner, and the cigarettes that the maidservant put on the table with the coffee were of the highest excellence. Agreeable conversation whiled away some hours, and Sambu began to look for his uncle to get up. But it was raining heavily, and Mr. Iyer was reluctant to bestir himself. Another hour lagged by, and at last Sambu faltered.

"I fear I must beg you to excuse me for leaving you, my uncle; it is most annoying, but I am compelled to go out. The fact is that I have consented to collaborate with Kittu, and he is so eccentric—this fellow,—we shall be at work all night."

"Go, my good Sambu," said his uncle readily; "and as I am very tired, if you have no objection, I will occupy your bed."

Sambu's jaw dropped, and it was by a supreme effort that he stammered how pleased the arrangement would make him. To intensify the difficulty, Kamala and the cook had disappeared—doubtless to the place in which they slept—and he was left to cope with the catastrophe alone. However, having switched on the lights, he conducted the elderly gentleman to an enticing apartment. He wished him an affectionate

"Good night!" and after promising to wake him early, made for home.

Sleepily surveying the room's imperial splendour, "What magnificence!" soliloquised Mr. Iyer. "What toilet articles!" He got into bed. "What a coverlet!—there must be twenty thousand rupees on top of me!"

He had not slumbered under them long when he was aroused by such a commotion that he feared for the action of his heart. Blinking in the glare, he perceived Kamala, in scanty attire, distracted, on her knees—and, by the bedside, a beautiful lady in a travelling cloak, raging with the air of a lioness."

"Go away!" quavered the manufacturer, "what is the meaning of this intrusion?"

"Intrusion!" raved the lady. "That is what you will explain sir! How comes it that you are in my bed?"

"Yours?" ejaculated Mr. Iyer. "What is it you say? you are making a grave error, for which you will apologise, madam!"

"Ah, hold me back," pleaded the lady, throwing up her eyes, "hold me back or I shall assault him!" "Wretched girl," she flung at Kamala, "you shall pay for this! Not content with lavishing my drinks and my cigarettes on your lover, you must put him to recuperate in my room!"

"Oh!" gasped the manufacturer, and hid his head under the priceless coverlet. "Such an imputation is unpardonable," he roared reappearing. "I am

Mr. Colombo Krishna Iyer; the bungalow belongs to my nephew Mr. Sambu; I request you to retire!"

"Imbecile!" screamed the lady; "the flat belongs to Me—Lady Chinniah. And your presence may ruin me—I expect a visitor on most important business! He has not my self-control; if he finds you here, he will most certainly send you a challenge. He is the best swordsman in Madras! I advise you to believe me, for you have just five minutes to save your life!'

"Sir," wailed Kamala, "you have been deceived!" And between her sobs, she confessed the circumstances, which he heard with the greatest difficulty, owing to the chattering of his teeth.

The rain was descending in cataracts when Mr. Krishna Iyer got outside, but though the trains and the taxis had stopped running and cabs were as dear as radium, his fury was so tempestuous that nothing could deter him from reaching the real abode of Mr. Sambu. His attack on the front door warned Sambu and Ramudu what had happened, and they raised themselves, blanched, from their pillows, to receive his curses. It was impossible to reason with him, and he launched the most frightful denunciation at his nephew for an hour, when the abatement of downpour permitted him to depart. More was still to come; at noon, who should arrive but Kamala, in tears! She had been dismissed from her employment, and came to beg the poet to intercede for her.

"What calamities," groaned Sambu. "How fruitless are man's noblest endeavours without the favouring breeze of fortune! I shall drown myself at eight

o'clock. I will, however, readily plead for you first if your mistress will receive me."

By the maid's advice, he presented himself late in the day; and when a lady entered, who was of such ravishing appearance that his head swam, he felt more dead than alive.

"Mr. Sambu?", she inquired haughtily. "I have heard your name from your uncle, Sir. Are you here to visit my servant?"

"Madam," he faltered, "I am here to throw myself on your mercy. At eight o'clock I have decided to commit suicide, for I am ruined. The only hope left me is to win your pardon before I die."

"I suppose your uncle disowned you," she said. "Naturally! It was a pretty situation to put him in. How would you care to be in it yourself?"

"Alas, Madam, there are situations to which a poor youth may not aspire!" said Sambu.

"I cannot understand" she continued, "what a boy with eyes like yours saw in Kamala."

"Merely good nature, and a means to an end, believe me. If you would ease my last moments, reinstate her in your service. Do not let me drown with the knowledge that another is suffering for my fault!—I entreat you—take her back!" "And why should I ease your last moments?" she demurred.

"Because, I have no right to ask it—because you would be justified in trampling on me—and to pardon will be sublime!"

"You are very eloquent for my maid," returned the lady. He fell at her feet saying: "I want your forgiveness so much."

"Does your engagement for eight o'clock press, Sir?" murmured the lady smiling. "If you could dine here tonight, I might relent by degrees."

"And she is adorable!" he told Ramu. "I passed the most delicious evening of my life."

"It is fortunate," observed Ramu, "for that, and your uncle's undying enmity, are all you have obtained by your imposture. Remember that the evening cost two thousand rupees a year."

"Ah, misanthropist!" cried Sambu radiantly, "there must be a crumpled rose-leaf in every Eden!"

C. R. SANKARAN.

The Ruin in the Forest

Only a lizard's chuckering on the wall,
Or else a flying-beetle's sudden whirr.
Apart from these comes nobody at all;
No voice to stir
The silence sifting on the rotted floor
Through which the weeds and grasses thrust their heads.
Though sometimes, through the gap that was a door,
A whisper threads
Of wispy wind that curls and hovers by,
Shuddering the green festoons that droop
From mouldered roof-trees open to the sky.
A bat may swoop
Inside and out again in jagged flight
At evening when the shadows crawl, like snakes
To swallow up all colour. Then—night—
And the house wakes,
And the air wanders like a ghost distraught,
Aimless with fear, yet seeking still, as though
Forced and afraid to formulate a thought
It dare not know.

Wem.

" The Fatal Flaw "

A Short Story

HEIGH-ho ! ' There was a rustling of the mattress and Mr. Rajam peeped out. Already the room was flooded with sunshine and the clock on the mantlepiece showed the time to be 8 o'clock. Strangely enough, Rajam felt happy. Strange, because that day was to exert an influence on his destiny far stranger than the spectacle in a melodrama. Previsions of the portending doom he had not.

No doubt, he had every reason to be happy. He was only thirty, robust in health and buoyant in spirits. Moreover, there was also the other fact—it was Kamala's birth-day.

Yesterday—yes, yesterday, he had purchased a beautiful necklace for her birth-day present and he wanted to keep it secret. Such thoughts were stimulating enough and Mr. Rajam felt justifiably happy.

He got up, finished his toilette and proceeded slowly with his dressing, feeling so much at peace with the universe that even his own whistling could not jar his serenity. It was at this moment that he caught sight of the letter. He immediately recognized the familiar hand of Kamala and took it. It was addressed to the Editor, " The Morning Mail ", Broadway, Madras. Rajam knew what that meant and he smiled to himself. The Editor of the Morning Mail in order to make his journal popular with ladies had recently introduced a whole page for women. Therein,

besides giving information about current fashions, he also occasionally offered advice to young women in amorous and pecuniary embarrassment. Mr. Rajam knew beforehand the contents of the letter. She would have asked the Editor to tell her about the latest fashion in hair-dressing, a matter which had been engaging her mind for sometime past. Mr. Rajam, whose advice had been repeatedly asked for, had only been able to say: "It is perfect as it is." Just like her. But disillusionment came, when he read the letter and the curtain rose revealing the first scene in the tragedy. The letter ran thus:—

Dear Mr. Editor,

Can you—will you treat this matter as entirely confidential. I am sick of my husband and cannot bear to continue this monotonous and loveless existence with him any further. But he is so good, kind, and considerate that I have not the heart to offend him. Can you suggest some solution for my difficulty. Hoping that you will not abuse my confidence.

I am,

Yours sincerely,

KAMALA.

Mr. Rajam's head was in a whirl. This was unbelievable. His first thoughts were to murder the treacherous vixen immediately. Women were always like that.

What was the cause of Adam's fall? Eve. Was it not Helen who brought about the ruin of Troy? 'Cherchez la femme.' But Kamala had seemed so different———

The first intensity of the shock being passed, he relapsed into moody reflection. No, no! It was all his fault really and not Kamala's. She was only twenty, little more than a child, but he was thirty; for the first time he realized with horror the gap between their ages. Reparation must come from him and not from her and he began to think of a sound and practicable solution. Suddenly a thought flashed through his troubled mind. The very next week a ship was sailing for England from Bombay. Suppose he wrote a will bequeathing all but a small portion to her, giving her permission to marry whomsoever she liked, and himself sailed to England! 'Idealism...altruism...self-sacrifice'—the words passing through his tortured brain should have comforted him a little, but he could not for one moment forget that there was another side to the question.

To part for ever from Kamala—the idea was too painful. The thought that everything was done for Kamala's sake should have consoled him more than it did. But there must be no going back from his resolution, and with grim determination he set about methodically to execute his plans. He wrote a letter to Kamala informing her of his plans and placed it on the table under the necklace—his last present. Tears welled up in his eyes as he glanced for the last time at his house where hitherto he had found so much comfort and sunshine after weary hours in the office. After all, he was a man.

* * * *

Kamala, quite unconscious of the impending doom, was busy preparing breakfast. It was nearly 10 o'clock

and still there was no sign of Raj. This was quite unlike Rajam who was always the first to get up. She must go and wake him and with this idea she made her way upstairs. To her surprise, Raj was not there. Only the echo replied mockingly to her vain calls. Perhaps he had gone to the office forgetting the fact that it was her birth-day. But he had not even breakfasted. This was quite unusual. She was too much preoccupied with such and similar guesses to perceive the necklace and the letter underneath. Finally, she resolved to go to the office to bring him home. Hastily dressing herself she went down, hailed a taxi and drove straight to the office. It was locked. She next went to the literary club where Raj spent some of his evenings. There too he was not to be found, and she returned home fatigued and disappointed.

The breakfast was still untouched, and Kamala mounted the stairs to rest and think things out coolly. It was now that she perceived both the necklace and the letter. She could hardly believe her eyes when she read it. Was this some hideous nightmare or was it a terrible reality? All the events of the last week unrolled before her like the sensational events of a film. She saw how her friend had come to her, weeping, full of her domestic troubles and asking for advice; how she had advised her to write to the Editor of the 'Morning Mail' and how at her pitiful entreaties herself had written the letter for her friend. It was this letter she had placed on the table which led to this unfortunate blunder of Raj. With a pang, she realised the futility of thinking. Even now Raj would be in the station, bound for Bombay en route to England. Only immediate action could avert the catastrophe and

she madly rushed into the street looking for a conveyance. Fortunately there was a taxi; she got into it, uttering the words "To the station and drive like mad." The taxi seemed to move as slow as a snail and Kamala urged the driver to go faster. At last she reached the station; it was, as usual, crowded. She threw a note to the chauffeur and without waiting for the change, made one desperate dash into the station. Some instinct or intuition guided her to the waiting room and there she found him. Suddenly her excitement left her; she felt weak and feeble, craving for support.

"O Raj, it was a mistake," she cried and fainted.

* * * *

The next week, the ship set sail towards its distant destination—without Mr. Rajam.

T. N. VISWANATHAN.

Newton Illustrated

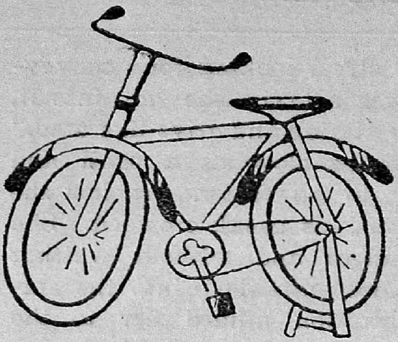

Law 1

If left to itself, a body at rest will for ever remain at rest, until compelled by impressed force to act otherwise.

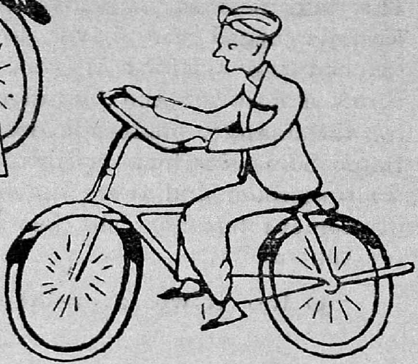

Law 2

The rate of change of momentum of a body is proportional to the impressed force and it takes place in the direction in which the impressed force acts.

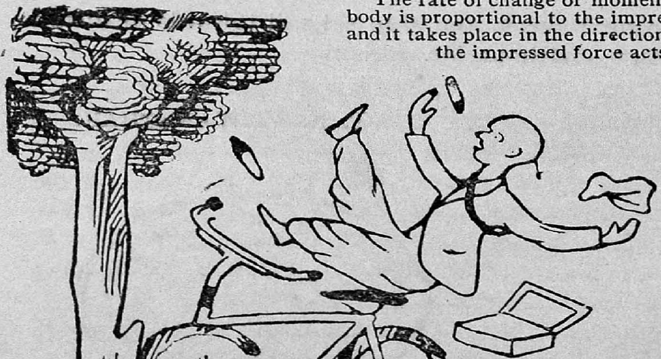

Law 3

To every action there is always an equal and opposite reaction.

S. R. N. BADRY RAO.

The Women's Compartment

IT was a pitch dark night when I was walking up and down the platform of a third rate wayside station waiting for the down train. I hadn't waited for long when she drew up along the platform and I, gathering my bedding and suitcase, leisurely placed them in the gang-way of a seemingly empty compartment, while the sleepy guard shrilly blew his whistle and waved the green light frantically.

I hadn't placed one foot in the compartment when the train started with a sudden jerk that sent me tumbling headlong against my bedding and fearing a reverse I made a perfect somersault and landed my well-shod feet with a crash against the spectacled nose of a venerable old lady.

She gave a devilish shriek and holding her nose pathetically gave it a shake or two to ensure that it was intact. Then mastering the pain she dealt me a swift forty horse-power kick that made me suspect that she was some Gama in disguise. Not satisfied with striking me with the force of such an argument she began: "You mean loafer, you blackguard from the very scum and refuse of society............." and passing off into a rather rhetorical mood concluded with a valedictory remark that such blind bats like me who could not make out a ladies' compartment had better not board trains.

That was enough. Then and then only did I see my mistake. I had not only insulted her by allowing

my shoes to kiss her, but her whole sex, by boarding a compartment that was set aside exclusively for them. So to make amends for my conduct, rehearsing a little speech, I began: " Madam, if only you could comprehend what boarding a train in a pitch dark night at a third rate way-side station is, then you would......"

As I was half-way through it I caught sight of a new vision emerging in safety from what seemed the *fauces averni*, for what could a third-class S. I. R. lavatory be other than the very jaws of hell. She was clad in a deep blue silk saree, and the cool night breeze played lovingly on her soft velvety tresses as she came towards me—an angelic figure, a thing of beauty, a joy for ever.

" I say, old top," she put in " what the deuce do you mean by fidgeting about in a women's compartment and of all ladies in the world, with my granny in particular." She had already struck me dumb by her bewitching eyes and coral lips and now she had aggravated it by this paralysing remark of hers. I felt a lump rise in my throat and turning my eyes apologetically up to hers, lo! I recognised in the devastating creature that was smiling condescendingly at me, my friend and school-mate Leela who had now blossomed forth into womanhood. I would have given all the world to be looked at thus through eternity, but—. But the train had stopped and the devil of a T. X. R. came in and signalled me out.

S. R. N. BADRY RAO,
IV Hons. (Econs.)

Wild Life in Southern India

(Contributed)

AMONGST the many and great changes which have been taking place in India during recent years there is one which is not commonly known and which, if it were realized, would excite the sympathy of all right-minded people. The change referred to is that which has taken place with regard to the destruction of wild animals, chiefly in order that their meat may be sold to enrich people who have no consideration for the lives of any living creatures in the wild state. No doubt Providence provided many of the wild animals for the use of Man and until recently in India, Man used this gift wisely. Nowadays, however, the march of civilization which has brought the motor car, electric torches and cheap fire arms has made the destruction of Wild Life so much more easy than it used to be that unless Public opinion is stirred up to put a stop to the ruthless destruction that is going on, a time will arrive at no distant date when many species will cease to exist. What is happening in Southern India is also happening in other parts of the world. In several countries the Public have become alive to what is going on and have decided that unscrupulous people must not be allowed to make money by going about at night with electric lights or in cars, shooting any wild animals that they may see, including females and young ones. In these countries Societies have been formed in order to take steps to put a stop to the indiscriminate destruction of Wild Life and to help the

Government in enforcing the existing laws. There is no doubt that Southern India should not be backward in following so admirable an example and it is understood that His Excellency the Governor of Madras intends shortly to invite all those interested in preventing the wholesale slaughter of our wild animals to attend a public meeting in Madras, over which he will preside, with the object of forming a Society for the Preservation of Wild Life in Southern India. It is sincerely to be hoped that all those who read this will make a point of discussing this new and very interesting subject with their friends and that as many as possible will attend the meeting and join the Society.

Thorns from the Editor's Rose-bush

Galene saith, moch musick marreth mens maners.

Ascham: Scholemaster.

Marke all mathematicall heades...how unfit they be to live with others and how unapte to serve in the world.

Ibid.

It is almost needless to insist upon the several professors of arts and sciences, who are all so egregiously conceited...

Erasmus: In Praise of Folly.

(On the categories of fools.)

Now most blockheded asses be sette to learninge.

More: Utopia.

There is no end of making books, and much reading is weariness of the flesh.

Ecclesiastes.

There is enough written upon this earth
To stir a mutiny in the mildest thoughts.

Titus Andronicus.

Words are but wind, and learning is nothing but words.

Swift: Tale of a Tub.

Wisdom is a hen whose cackling we must value and consider because it is attended with an egg.

Ibid.

The mark of his seniority is his proficiency at tennis where when he can once play a set, he is a freshman no longer.

Earle: *Microcosmographie*.

(On a Young Gentleman of the University.)

Books cannot always please, however good;
Minds are not ever craving for their food.

Crabbe.

When I was yong I gave my minde
And plide myself to fruitles poetrie
Which, though it profite the professor naught
Yet is it passing pleasing to the world.

Jonson: *Everyman in his humour.*

The members of an university may, for a season, be unmindful of their duty.

Johnson.

I say that ffylthynesse and all such abusyon which the later blynde worlde brought in, more ratheyr may be callid blotterature thenne litterature.

Colet: *Statutes for St. Paul's School.*

Dulce est desipere in loco.

Horace.

(Playing the fool is pleasant in the right circumstances).

நாடகத் தமிழ்

அதன் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

நம் தமிழ் மொழி தொன்றுதொட்டே இயல், இசை, நாடகம் என்னும் மூன்று பிரிவுகளுடையது. அவற்றுள் **இயற்றமிழெனபது** தமிழர் யாவர் மாட்டும் பொதுமையின் உலக வழக்கு, செய்யுள் வழக்கு, ஆகிய இரண்டினும் இயங்கு கின்ற வசனமும் செய்யுளும் ஆகும் நூல்களின் தொகுதி யாம். இதன்கண் இலக்கியங்களும், இலக்கணங்களும் ஆகிய யாவும் அடங்கும். இத்தமிழ் இசைத்தமிழுக்கும் நாடகத் தமிழுக்கும் முன்னர் தோன்றினமையின் அவ்விரண்டற்கும் முன் வைக்கப்படுவதாயிற்று. அன்றியும் இதுவே அவ்விரண் டற்கும் உயிரென விளங்குவது. இதுவன்றி அவை தனித் தியங்குவனவல்ல.

இசைத்தமிழெனபது பண்ணெடு கலந்தும், தாளத்தொடு கூடியு மியங்குஞ் செந்தமிழ்ப்பாட்டுக்களால் இயன்ற இலக்கி யங்களும் இலக்கணங்களும் ஆகும் நூல்களின் தொகுதியே. இதன்கண் கீர்த்தனங்களும், வரிப்பாட்டுக்களும், சிந்து, ஆனந் தக்களிப்பு, கும்மி, தெம்பாங்கு முதலியனவும் அடங்கும். இவ்விசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழுக்கு முன்னர்த்தோன்றினமை பற்றி முன் வைக்கப்படுவதாயிற்று. அன்றியும் இவ்விசைத் தமிழே நாடகத்திற்குச் சிறப்பும் விளக்கமும் தருவதாம். இசைத் தமிழில் வழி நாடகத்தமிழில்லை. ஆடையற்ற நங்கை வெளியேறுதவாறுபோல இசையற்ற நாடகத்தமிழும் வெளிப் படுதலின்றி உள்ளடங்கியே இருத்தல்வேண்டும். எனவே இயற்றமிழும் இசைத்தமிழும் நாடகத்தமிழிற்கு இன்றியமை யாச் சிறப்பினவாம். என்னே? இயற்றமிழும் இசைத்தமிழும் கூடிய வழியே நாடகத் தமிழ் பிறக்கின்றதனுல் என்க.

நாடகத்தமிழோ என்னின் கையில் நூலெடுத்துப் படித்தற்குரிய அவகாசமில்லாதோருக்கும் படிக்கத் தெரியாத

வர்களுக்கும் நல்லறிவு புகட்டும் நோக்கத்தோடு வகுக்கப் பட்டது. கேட்போர்க்கும் காண்போர்க்கும் இன்பம் பயவா விடின் சமான்ய மக்கள் இதனை விரும்பிச் செல்லாராதலின் இது இன்பச் சுவையோடு இயைவதாயிற்று. முற்போந்த இரண்டு தமிழையும் விட இதற்குச் சில சிறப்பியல்புகள் உண்டு. அவைகளோ கேள்வியின்பம் மட்டில் பயக்கின்றன. இதுவோ அதோடு காட்சியின்பமும் உடன் பயக்கின்றது. மேலும் உலகத்தினியல்பை உள்ளது உள்ளவாறே புனைந்து காட்டுவது. இச்சிறப்புப்பற்றியே பிறநாடுகளில் நாடகங்களை மிக்க மேன்மையுடையனவாகப் புலவர்கள் மதிக்கின்றனர்.

இத்தகைய நாடகத்தமிழ் முதன் முதலில் சமயசம்பந்த மாகவே உண்டாயிருக்கவேண்டும். அது கடவுளர் திருவிழாக் காலங்களில் ஆடல்பாடல்களிரண்டையும் சேர நிகழ்த்துவதி னின்றும் உண்டாயிற்று. சிலகாலத்தின் பின்னர் கதைநடை யான மனப்பாடங்களும், பிறகு பாடலும், வசனமாயுள்ள உரை யாடல்களும் சேர்க்கப்பட்டன. கி. மு. மூன்றும் நூற்றுண்டிறு தல் அல்லது அதற்குச் சற்று முன்னுதல் நாடகத்தமிழ் உன்னத நிலையுற்றிருத்தல்வேண்டும். என் எனில் நாமுணரும் பழைய நாடகங்களனைத்தும் அக்காலத்து நின்று நிலவினவா கும். அவைகள் பிற்காலத்தில் இறந்துபட்டன. பரதம், அகத்தியம், முறுவல், சயந்தம், குணநூல், செயிற்றியம், மதி வாணர் நாடகத் தமிழ்நூல், கூத்தநூல், நூல் என்ற நாடகத் தமிழிலக்கணநூல்களெல்லாம் போய் ஒளித்தன. இலக்கணங் களே இவ்வளவு அதிகமிருப்ப, அவற்றிற்கு இலக்கியங்கள் எவ் வளவு இருந்திருக்கவேண்டும்! இக்காலத்திற்குப்பிறகு நாடகத் தமிழே தலையெடுக்காமல் வீழ்ந்தது.

அது வீழ் நிலையையடையக் காரணம் என்ன? கடைச் சங்க நாள்களில் எழுந்த நூல்கள் முழுவதும் அகப்பொருள் புறப்பொருள்களைப்பற்றியே கூறிச்சென்றன. நாடகத்தைப்பற் றியும், காலப்போக்குக்காகவும் எழுத அக்காலப் புலவர்களுக்கு அவகாசமில்லைபோலும். தப்பித்தவறி நாடகக் காப்பியமாகிய

சிலப்பதிகாரம் எழுதப்பட்டது. அதற்குப்பின் முதலாவது நூற்றாண்டிலிருந்து சுமார் 6-வது நூற்றாண்டு வரை சைனர்களும் புத்தர்களும் செல்வாக்குடையராய்த் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்து தங்கள் கொள்கைகளையும் மத உண்மைகளையும் தமிழிற் புகுத்தி நூல்கள் செய்தனர். இசையும் நாடகமும் காமத்தை விளைப்பன என்று அவர்கள் கண்டித்தனர். ஔவையும் திருவள்ளுவரும் ஒருங்கே புகழ்ந்த இல்லற வாழ்க்கையையே தீவினையச்சத்தின் பாற்படுத்தும் சைனர் நாடகத்தைக் கடிந்தது ஆச்சரியமன்று. இதன்மேல் இயற்றமிழ்க் காப்பியங்கள் நாடெங்கும் மலிந்து நாடகத்தமிழை வளரவொட்டாது தடுத்தன.

நாடகசாலையை உலகத்தின் பிரதிபிம்பமென்று கருதி ஆங்கு நடித்துக் காட்டப்படும் பொருள்களில் தமக்கு வேண்டியதை மட்டும் ஏற்றுக்கொள்வது நன்மக்கள் இயல்பு. **உழைத்த உள்ளத்திற்கு இன்பம் தந்து ஊக்கம் விளைப்பன நாடகங்களே.** சிற்சிலர் அறிவு திரிந்து வேறுபட்டாராயின் அது அவரது இயற்கைத்தன்மைகளுள் ஒன்றுமேயன்றி நாடகத்தால் விளைந்ததன்று. சில தீக்குணத்தார் நாடகசாலை சென்று கெட்டால் நாடகத்தமிழே தீதென்றல் எங்ஙனம் தகும்?

இவ்வாறு நாற்புறத்தினும் தடைகள் ஏற்பட நாடகத்தமிழ் அழியத் தலைப்பட்டது. இக்காலத்திற்குப்பிறகு ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுவரை சமையக்கிளர்ச்சி ஏற்பட்டு சைவவைணவ ஆசிரியர்கள் தோன்றி சமய நூல்கள் விருத்தியடையவே நாடகம் தலையெடுக்கவில்லை. எனினும் கி. பி. 17-ம் நூற்றாண்டினிறுதிதொட்டு கூத்துநூல்கள் சில வேரற்று வீழ்ந்த நாடகத் தமிழினின்றுங் கிளைத்தன. சீகாழி அருணாசலக் கவிராயரின் இராமநாடகம், குமரகுருபர சுவாமிகளின் மீனாக்ஷியம்மை குறம், திரிகூடராசப்பக்கவிராயரின் குற்றாலக் குறவஞ்சி, முக்கூடற் பள்ளு, பறாளை விநாயகர் பள்ளு முதலியன கூத்து நூல்களாம். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் அரபத்த நாவலர் பரதசாஸ்திரம் என்ற நூல் செய்தனர்.

சென்ற சில ஆண்டுகளாக— இருபதாம் நூற்றாண்டில்— நாடகத்தமிழ் அறிவுடையோர் சிலரது உதவியால் தலையெடுத்து வளர்கிறது. ஆங்கில வடமொழிக் கல்விகளின் பயனாக அவற்றைப் பின்பற்றித் தமிழ் நாடகங்களும் எழுதப்படுகின்றன. அவை நன்றாய் இன்னும் பலதுறைகளிலும் முன்னேறவேண்டும்.

இனிச் சிலர் நாடகம் என்ற சொல் வட சொல்லாதலால் ஆரியரொடு கலந்தபின்னரே தமிழர்களிடத்தில் நாடகத்தமிழ் ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்கின்றனர். "இது வடமொழியில் 'வாய்' என்பதற்குத் தக்க சொல்லின்மைபால் வடமொழியாளர்க்கு வாயில்லை என்பதுபோலும்." அன்றியும் கூத்து என்ற சொல்லே ஆதியில் தமிழர் வழங்கியது. கூத்து என்பது பொது. நாடகமென்பது சிறப்பு. நாடகம்—"கதை தழுவி வருங் கூத்து" என்பர் அடியார்க்கு நல்லார். எனவே நாடகம் என்ற சொல் வழங்குமுன்னரே, நாடகத் தொழில் வழக்கும் நாடகநூல் வழக்கும் தமிழர்மாட்டிருந்தன.

S. ARUMUGA MUDALIAR, B.A., L.T., C.O.L.

ஒரு சிறு கதை

கயிற்றைக் கொண்டுவந்து, எங்கே, தான் தூக்குப்போட்டுக்கொண்டு சாவதென்று தெரியாமல் சாமா திகைத்தான். அவனது அறையிலோவெனில், மேல்காரை கீழே இடிந்து விழும்; அவனைத் தாங்காது. தெருவிலுள்ள ராந்தல் கம்பத்தில் செய்யலாமென்றாலோ, தெருவில் எப்பொழுதும் ஜன நடமாட்டம் இருந்துகொண்டேயிருக்கிறது.

சாமா, இப்படி சாவதற்கு நிச்சயித்ததின் காரணமென்னவெனில், அவன் ஒரு அழகிய ஸ்திரீயைக் காதலித்து வந்தான். அந்த ஸ்திரீயின் பெயர் லீலாவதி. ஆனால், அவளுக்கு ஒரு கணவன் இருந்தான். அக்கணவன் இருக்கும் வரை, அவள் சாமாவை நேசிக்க இயலாததால் அவன் இவ்விதமாக தனது உயிரை மாய்த்துக்கொள்ள நிச்சயித்தான்.

மணி சுமார் நாலரையிருக்கும். காவேரிபுரத்தில் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக வெளிச்சம் குறைய ஆரம்பித்தது. சுகமான காற்று வீசினது. எங்கு பார்த்தாலும் மின்சார விளக்குகள் ஜொலித்துக்கொண்டிருந்தன. ஜனங்கள் கூட்டங்கூட்டமாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். சாமா இந்த இடங்கள் அனைத்தையும் கடந்து, ஊரைத்தாண்டி, தனக்குத் தெரியாத ஒரு வீட்டண்டை வந்து நின்றான். அந்த வீடோ அப்பொழுதுதான் பாதி கட்டப்பட்டிருந்தது, சுவர்களிலெல்லாம் செங்கற்கள் தெரிந்தன. சாமா இங்கு நின்று வீட்டுக் கதவை கவனித்தபோது, அங்கே 13 என்ற நம்பர் காணப்பட்டது. அந்த நம்பர் மிகவும் கெட்டதென்பது சாதாரணமாய் எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். தனது கையிலிருந்த கயிற்றை பத்திரமாய்ப் பிடித்துக்கொண்டு வீட்டின் உள்ளே புகுந்தான்.

உள்ளே, எங்கும் ஒரே இருட்டாக இருந்தது. சுவரைத் தவிர வேறொன்றையும் அவன் முதலில் பார்க்க இயலவில்லை

ஒரு சிறு வழியைப் பிடித்துக்கொண்டு, சில படிகள் ஏறி மேல் மாடிக்குச் சென்றான். அங்கோ இருட்டு அமாவாசைபோல் இருந்தது. கொஞ்சம் வெளிச்சத்தை உண்டுபண்ணும் பொருட்டு தனது சட்டைப் பையைத்துளாவினான். இருட்டிலே இன்னும் கொஞ்சம் முன்னே தடவிக்கொண்டு சென்ற போது, ஒரு மனிதன் உடம்பை தனது கைகளால் ஸ்பரிசித்துப் பார்த்தான். அந்த உடம்போ, மேலிருந்து தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. அது ஒரு மனிதன் என்று சாமா அறிந்தானோ இல்லையோ, பயந்து, மயிர்க்கூச்சலடைந்தான். உடல் வேர்த்தது. பின் தன்னிடத்திலிருந்த, ஒரு தீப்பெட்டியிலிருந்து ஒரு குச்சியைப் பொருத்தினான். கொளுத்தினதும், செத்தவன்போல ஒரு மனிதன், கதவிலிருந்து கட்டப்பட்ட ஒரு கயிற்றிலிருந்து தொங்கிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தான். அவன் இருதயம் வெடித்துவிடும்போலிருந்தது.

அந்த மனிதனைக் காப்பாற்றவேண்டுமென்று நினைத்து, தனது பையிலிருந்த ஒரு சிறிய கத்தியை எடுத்து தடித்த அந்த கயிற்றை அறுக்க ஆரம்பித்தான். நெடுநேரம் கழித்து, ஒரு கயிறு அறுபட்டது. பின்பு மற்றொரு கயிறும் அறுபடவே, அந்த மனிதன் சரீரம் பொத்தென்று கீழே விழுந்தது. உடனே தானும் அதனுடன் கீழே விழுந்தான். சாமா அந்த சரீரத்தின் காலரைத் தளர்த்திவிட்டு எப்படியாவது உயிர் வரக்கூடுமா என்று பிரயத்தனப்பட்டான். இந்த சரீரத்தை போலீசாரிடம் ஒப்புவித்துவிடவேண்டும் என்று அவன் யோசித்துக்கொண்டிருந்தபோது, அந்த மனிதன் அசைந்து, பெருமூச்சுவிட்டுப், பின்பு கண்விழித்து "நான் இப்போது எங்கே இருக்கிறேன்?" என்று கேட்டான்.

"நீ தூக்கிட்டு இறந்திருப்பாய். கடவுள் செயலால் நான் உன்னைக் காப்பாற்றினேன்" என்றான் சாமா.

இருட்டில் ஒருவரையொருவர் பார்க்க இயலவில்லை. உயிர் பெற்றவன் "நான் சாகத் துணிந்தால் நீ எப்படியடா வந்து

என்னைக் காப்பாற்றக்கூடும்?" என்று ஓங்கி சாமா கன்னத்தில் ஒரு அறைகொடுத்தான். சாமா கோபித்து "உன் கண்களைப் பிடுங்கிவிடுவேன்! ஜாக்கிரதை?" என்றான். கீழே கிடந்த ஒரு மெழுகுவத்தியை சாமா பொருத்தினான்; அந்த மனிதனுக்கும், சாமாவின் வயதுதான் இருக்கும். அந்த மனிதன் சாமா கையிலிருக்கும் கயிற்றைப் பார்த்து "ஏண்டா, நீ தூக்குபோட்டுக்கொள்ளும் நோக்கத்துடன் இங்கு வந்துவிட்டு, என்னை ஏனடா! கெடுத்தாய்?" என்றான்.

"எனக்கு இரக்கம் உண்டாகி, நான் வந்த காரியத்தையும் மறந்து உன்னைக் காப்பாற்றத் துணிந்தேன்" என்றான் சாமா.

அதற்கு புதிய மனிதன், "நீ, சாகத்துணிந்ததின் காரணம் யாது?" என்று வினவினான்.

"உலக வாழ்க்கை ஒரு பெரிய துன்பமாக இருந்தது" என்றான் சாமா.

"எனக்கும் அப்படியேதான். உன் துன்பத்திற்குக் காரணம் ஒரு ஸ்திரீயேதான், என்று நினைக்கிறேன்?"

"ஆம், ஒரு ஸ்திரீதான்" என்று சாமா பெருமூச்சுவிட்டான்.

"அவளை விட்டுவிட்டு வேறொருத்தியை சேர்த்துக்கொள்ளேன்?"

"அவளை விட்டுவிடுவதா? அவளை எப்படியாவது மணந்துகொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்."

"அப்படியா சமாச்சாரம். நீ ஒருவளை அடைய முடியாது சாகத்துணிந்தாய்; நான் ஒருத்தி வலையில் சிக்கி நீங்கக்கூடாது, சாகத்துணிந்தேன்," என்றான். பின்னும் அவன் "விளக்கணைந்துபோவதற்குள் நாம் ஒரு தீர்மானத்திற்கு வரவேண்டும். சரி நீ அந்த ஸ்திரீயை அடையக்கூடாததின் காரணமென்ன? நீ, பார்ப்பதற்கு அழகாய்த்தானிருக்கிறாய்?" என்றான்.

"அவள் என்னை வெறுக்கவில்லை. அவள் மிகவும் புத்தி சாலி. ஏற்கனவே, அவளுக்கு ஒரு கணவன் இருக்கிறுன்; அவள் அவன் மனத்தை உடைத்து, என்னை மணக்கமாட்டாள். இதுதான் விஷயம்! அழகில், ரம்பையைப் போன்றவள் தான்."

அதற்கு மற்றவன் "நான் அறியாமல் ஒரு நாடக மாதைக் கலியாணம் செய்துகொண்டுவிட்டேன். அவளைத் தவிர யாரை வேண்டுமானுலும், மணந்திருப்பேன். அந்தக் கஷ்டம் இப் போதுதான் புலனுகின்றது" என்றுன்.

அதற்கு சாமா, "ஆமாம், தற்காலத்தில் அனேக அழகிய ஸ்திரீகள் நாடகங்களில் சேர்ந்து பிழைக்கிறுர்கள். உதாரண மாக, நான் காதலிக்கின்ற ஸ்திரீகூட ஒரு நாடக மாது தான்" என்றுன்.

புதிய மனிதன், "அப்படியானுல், அவள் பெயரென்ன?"

"அவள் பெயர்—லீலாவதி என்று எல்லோரும் சொல் கிறுர்கள்."

மற்றவன் குதித்தெழுந்து, "ஆஹா! லீலாவதியா, அவள் என் பெண்சாதியல்லவா."

"உன் பெண்ஜாதியா? என்ன உளறுகிறுய். கிடையவே கிடையாது."

"நான் சொல்வதைக் கேள், நான்தான் அவளைக் கலியா ணம் செய்துகொண்டுள்ளேன்."

"அவள்தான் எனக்கு இணங்கவில்லை."

"நீ அவளை இச்சிப்பது உண்மைதானே? அவளைக் காப் பாற்றுவாயா?

"நன்றுக வைத்துக்கொள்வேன். நானும் நாடகத்தில் தான் வேலையில் அமர்ந்துள்ளேன்."

"சரி, எனக்கோ, அவளை வைத்து காப்பாற்ற முடிய வில்லை. ஆதலால்தான் உயிரை மாய்த்துக்கொள்ள எத்தனித்

தேன். நான் இனிமேல் அவளுடன் இருக்கமாட்டேன், இந்த ஊருக்கு அப்பால் உள்ள ஒரு மலைக்குகையில் போய் வசிப்பேன். நீ செய்யவேண்டுவதென்னவெனில், மாதா மாதம், முதல் தேதியானதும், 40 ரூபாய் அனுப்பிவிடு. நீ பின்பு அவளை என்னவேண்டுமானாலும் செய்துகொள்" என்றான்.

"ஆனால் அவள் இதற்கு ஒப்புக்கொள்ளவேண்டுமே?"

"அதற்கென்ன, நான் வேண்டுமானால், அவளுக்கு எழுதி விடுகிறேன்."

"உனது கஷ்டமனைத்தும் நிவர்த்தி ஆய்விட்டதென்று நினைத்துக்கொள், விளக்கும் அணையப்போகிறது. போகலாம், வா!" என்றான் லீலாவின் கணவன்.

இருவரும் தோள்மேல் கைகள்போட்டுக்கொண்டு நடந்தனர். ஒரு ஹோட்டலில் நுழைந்து, நன்றாக தின்றுவிட்டு குடிக்க ஆரம்பித்தனர்.

"உனது புது பெண்ஜாதிக்காக நான் குடிக்கிறேன்" என்று புது ஆசாமி பாட்டிலைக் காலிபண்ணினான்.

"எனது வீட்டுக்குள் போவதற்கே எனக்கு பயம். அந்தக் கஷ்டமெல்லாம் இப்போது ஒழிந்தது. ஹோட்டலில்தான் நான் பயமின்றி சாப்பிடுகிறேன்."

"என்னடா, இன்னும் என்னென்னமோ சொல்லுகிறாயே, விஷயம் என்ன?" என்றான் சாமா.

"அவள் ஒருவிதமான மனுஷி. அதிக ஆடம்பரமாயிருப்பாள். அவளுடைய ஜோரே, ஜோர். ஆனால் பாம்புகள், மிகவும் தொந்தரவைத்தரும்."

"பாம்புகளா?" என்றான் சாமா.

"ஆம், அவைகள் அவளுக்குத்தேவை. அவை இருக்கும் இடத்தில் இருக்கும், ஆனால் எனக்கு மாத்திரம் கொஞ்சம் கஷ்டமாயிருந்தது. அவைகள் எங்கு வேண்டுமானாலும் வரு

கின்றன. நான் வீட்டில், ஒரு இடத்திலும் நிம்மதியாய்த் தூங்க முடியாது; ஏனெனில், படுக்கை அடியில் ஒரு கருநாகம் படம் எடுத்துக்கொண்டு இருக்கும். பாம்புடன் பழகுவது—அவள் தொழில். ஆனால் எனக்கு ரொம்ப பயம். நானும் சொல்லிப் பார்த்தேன். பலிக்கவில்லை. பாம்பை வைத்தா என்னைப் பயமுறுத்துகிறது?" இவ்விதம் சொல்லி கொஞ்சம் கண்ணீர் வடித்தான், லீலாவின் புருஷன்.

இந்த சங்கதியைச் சாமா கேட்டானோ இல்லையோ, அவன் அடிவயிற்றில் இடிவிழுந்தாற்போல் இருந்தது. காபி ஓட்டல் காரனுக்கு பில்லைச் செலுத்திவிட்டு, வெளியில் வந்தான்.

"அது எப்படியானாலும் சரி, நாம் ஒரு நல்ல தீர்மானத்திற்கு வந்துவிட்டோம்" என்றான் புதிய மனிதன்.

"நல்ல தீர்மானமா? என் தலையில் கல்லைப்போடலாமென்றல்லவா நினைத்தாய்?" என்றான் சாமா.

"என்னடா உளறுகிறாய்? பேச்சு பேச்சுதான். அதன்படி நடந்தே தீரவேண்டும். என்னை ஏமாற்றப்பார்க்கிறாயா?"

அதற்கு, சாமா "நான் உன் பெண்சாதியைப்பற்றிய எண்ணத்தை அடியோடு விட்டுவிடுகிறேன். எனக்கு இனிமேல் விவாகமே வேண்டியதில்லை. குட்னைட். போய் வருகிறேன்" என்றான்.

"அடே! நில்லடா! பிறகு என்கதி என்ன ஆகும்? முட்டாள் பயலே,—மறுபடியும் தூக்கு போட்டுக்கொண்டு விடலாமென்றாலோ, கயிற்றையும் அறுத்துவிட்டாயே?!" என்று கூவினான் லீலாவின் புருஷன்.

சி. ஆர். சங்கரன்.

புரட்சி! புரட்சி! புரட்சி!

(குடுமி)

இதென்னடா இது "கிண்டியாயநம" என்று 'புரட்சி' என்ற வார்த்தையைத் தூக்கிப் பொத்தென்று போடுகிறானே, என்று நினைக்காதீர்கள். எனக்கும் என் நண்பன் சோணாசலம் 'புரட்சி' என்று சொன்னபோது தூக்கி வாரித்தான் போட்டது. நானும் ஒன்றும் தகவல் புரியாமல் முதல்தரம் நாடக மேடையில் ஏறுகிறவர்கள் மாதிரி விழித்தேன். சமாசாரம் பூராவும் கேட்டபிறகுதான் 'இம்பட்டுத்தானா' என்ற முடிவுக்கு வந்தேன்.

விஷயம் என்னவோ சிறியதுதான். ஆனால் ஜனங்கள் அதைப்பற்றி நினைத்துக்கொண்டிருந்ததுதான் பெரியது.

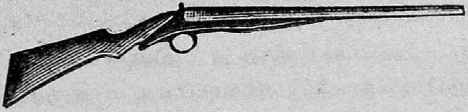

புரட்சி! புரட்சி! புரட்சி!

நாளைக் காலை 5-மணியிலிருந்து!
பெரும் புரட்சி
ஆகார விஷயங்களில்

மறு விளம்பரத்திற்குக் காலையில் எதிர்பாருங்கள்.

கூத்தியம்பேட்டை குருமாரெட்டித்தெருவில் ஒருநாள் மாலை ஆறு மணிக்கு, போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் புருஷோத்தம வாண்டையார், வாய்கொள்ளாச் சுருட்டொன்றை வாயில் வைத்துக்கொண்டு, தென்னிந்தியா ரயில்வேயில் கூட்ஸ் இழுக்கும்

வண்டிபோல் புகைவிட்டுக்கொண்டு சுவற்றில் ஒட்டப்பட்டிருந்த மேற்கண்ட விளம்பரமொன்றைப் படித்தவண்ணமிருந்தார். போலீஸ்காரர்கள் நிற்குமிடத்திற்கு கூட்டங்கூட ஜனங்களை அழைக்கவேண்டியதில்லையல்லவா? (ஆம் என்று ஒப்புக்கொள்ளுங்கள் இல்லாவிடில் நம் மானம் கப்பலேறிவிடும்).

நொடிப்பொழுதில் தெருவெல்லாம் ஒரே கும்பலாய்விட்டது. எள்ளுப்போட்டால் எள்ளுவிழாது. போட்ட எள்ளு எங்கே போயிற்றென்றும் சொல்லமுடியாது (அதாவது என்ஞல் முடியாது; கண்டுபிடித்தனுப்புபவர்களுக்கு ஆடுதுறை அழுகை வாழைப்பழங்களில் வேண்டுமாஞல் ஐந்து அனுப்பி வைக்கிறேன்).

கூட்டம் தாங்கமுடியவில்லை. இன்ஸ்பெக்டர் வாண்டையாருக்கும் ஆத்திரம் தாங்கமுடியவில்லை. தெய்வீகமான தனது தடியைத் தூக்கிப் பெருமாள் கோயிலில் திருவடிசாதிப்பது போல் ஒவ்வொருவரையும் சேவிக்க ஆரம்பித்தார். மறுநாட் காலை நடக்கவேண்டியிருந்த புரட்சி முதல்நாள் சாயங்காலமே ஆரம்பித்துவிட்டதுபோலிருந்தது. இன்ஸ்பெக்டர் மறுபடியும் தடியைத் தூக்கிக்கொண்டு நாலாபக்கமும் திரும்பி "ஸாக்கா, பேக்கா" (போதுமா இன்னும் வேண்டுமா) என்று கேட்க ஆரம்பித்தவுடன் கூட்டம் இருந்தவிடம் தெரியாமல் கலைந்து போய்விட்டது.

இன்ஸ்பெக்டர் வாண்டையார் சாவதானமாகச் சுவற்றின் பக்கமாய்ப் போய் விளம்பரத்தைக் கிழித்தெடுத்துக்கொண்டு "விட்டேனுபாரு நானும் என் மண்டையில் மயிர் முளைத்த நாளாய் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டராய் இருந்துவருகிறேன். இதுவரையில் கூத்தியம்பேட்டையில் ஒரு கலவரமும் நடந்ததில்லை. தேசம் முழுதும் சட்டமறுப்புக்கள், புரட்சிகள், கலவரங்கள் முதலியன நடந்துவரும்போதெல்லாம், கூத்தியம்பேட்டை மட்டும் 'ஆயிரங் குன்றுகள் தவிடுபொடியாஞலும் அசையாத

வேல் முருகா' என்று அசையாமல் செத்தநாய் செருப்பைக் கடித்தாற்போல், கிடந்துவருகிறது. நாளைக் காலை 5-மணியிலிருந்து என்னமோ புரட்சியாம், புரட்சி! எல்லாவற்றையும் பார்த்துவிடுகிறேன்" என்று கர்ஜித்துக்கொண்டே போலீஸ் ஸ்டேஷன் பக்கம் சென்றார்.

... ...

மறுநாட் காலை சுமார் நாலரைமணியிருக்கும். போலீஸ் ஸ்டேஷனில் கடியாரம் ஒன்று அலாரம் அடித்தது. உடனே ஒரு உருவம் கண்ணைத் துடைத்துக்கொண்டு வெளிக்கிளம்பி ஓரிடத்திலும் நில்லாமல் நேரே வீதிவழியாய்ப் போய் குருமா ரெட்டித்தெருச் சந்தில் போய் நின்றது. (இப்படித்தான் நாவலாசிரியர்கள், வடுவூர் கே. து. அய்யங்காரோ அல்லது ஆ. கு. சாமி முதலியாரோ எழுதுவார்கள். ஆனல் குடுமி யெழுதுவதெப்படியென்றால்) இன்ஸ்பெக்டர் வாண்டையார், சந்தில் நின்றுகொண்டு, சிவபுரிப் புகையிலை ஒன்றைச் சுருட்டாகச் சுருட்டி வாயில் வைத்துக்கொண்டு, பையிலிருந்து தீப்பெட்டியை எடுத்து, ஒரு குச்சியைக் கிழித்து சுருட்டைப் பற்ற வைக்க ஆரம்பித்தார். அதற்குள் பின்பக்கத்திலுள்ள எதையோ பார்த்துவிட்டு, சுருட்டைப் பொத்தென்று கீழே போட்டுவிட்டு சுவற்றின் பக்கம் ஓடினார். அங்கே ஒரு மனிதன் சுவற்றில் ஒரு ஏணியைச் சாற்றி அதன்மேல் ஏறி நின்றுகொண்டிருந்தான். வாண்டையார் பூனைபோல் அவனருகில் வந்து நின்றுகொண்டு, அடே இறங்கடா என்றார். அவனும் நடு நடுங்கிப்போய்விட்டான். கையில் ஒரு விளம்பரமும், அரைப்படி சோற்றுப்பருக்கையும் இருந்தது. விளம்பரத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு ஆசாமியை நெட்டிக்கொண்டே போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குக் கொண்டுபோனார். கையிற் காப்பைப் போட்டு இரண்டு போலீஸ் வீரர்களைக் காவல் வைத்துவிட்டு விளம்பரத்தைப் பார்த்தார். அதில் :—

புரட்சி! புரட்சி! புரட்சி!

இன்றுமுதல் ஆகார விஷயங்களில் ஒரு பெரிய
புரட்சி உண்டாகியிருக்கிறது!

எதனால்

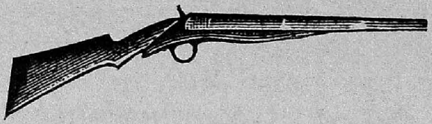

துப்பாக்கிமார்க்கு அசல், சுத்தமான எண்ணெயாலும், நெய்யாலுந்தான். வாங்கும்போது துப்பாக்கிமார்க்கு லேபிளைப் பார்த்து வாங்குங்கள். மற்ற விபரங்களுக்குக் கீழ்க்கண்ட விலாசத்துக்கு எழுதவும் :—

தனம் அண் கோ.,
உளுந்தூர் ரோட்,
தமாாஸ்.

என்று அச்சிடப்பட்டிருந்தது. இன்ஸ்பெக்டருக்கு முகத்தில் ஈயாடவில்லை. முகத்தில் கொலைக்குறி தோன்றிற்று. இவ்வளவும் விழலுக்கிறைத்த நீராயிற்றே என்று அப்படியே நாற்காலியில் சாய்ந்துவிட்டார்.

ஓம் தத் ஸத்.

வெண்ணிலாப் பாட்டு*

1

"வந்திடுவாய் சந்திரனே!
கீழே நீ வந்திடுவாய்!
என்கண்ணே வந்துடனே
நெற்றியிலே முத்தமிட."

2

மணிப்பெண்ணை மடியிலிட்டுத்
தாலாட்டும் போதினிலே,
தாயுரைத்த மொழியிதனைத்,
தந்தை நான் கேட்டிருந்தேன்.

3

அச்சமயம் வெண்ணிலவும்
புன்னகை தான் புரிந்ததுவே;
நடு வேனிற் பூக்கள் மணம்
மன மகிழச் செய்ததுவே.

4

மாஞ்சோலைப் பறவைகளின்
மாமதுர கீத வொலி,
சோக முள்ளோர் குழலிலெழும்
பாட்டுடனே கலந்ததுவே.

5

மாடியிலே யினிதிருந்து
இவ்விதமே தாலாட்டித்,
தன் மகவை நகையுறுத்தி,
தானும் மிக மகிழ்ந்தனளே.

---

*ரவீந்த்ரநாத் தாகூர் எழுதிய ஒரு பாட்டைத்தழுவி யெழுதியது.

6

வெண்ணிலவின் பேரெழிலைக்
கண்டு மன மகிழ்ந்திடுவாள்;
கையிலுள்ள செல்வத்தை
மார்பணைத்துப் பெரிதுவப்பாள்.

7

வெட்கமிலாச் சந்திரனே!
எவ்விதம் நீ பொறுத்திருப்பாய்?
நின்னையவள் வெறுத்தனளே,
தன் மகவைத் தழுவினளே!

8

இன் மழலைச் சொற்களினால்,
"வந்திடுவாய் சந்திரனே,"
எனக் கூவித் தாயுடனே,
என் மதலை சிரித்ததுவே.

9

தாயுமவள் சிரித்தனளே,
சிரித்ததுவே வெண்ணிலவும்;
கண்டு நின்றேனிக்கனவைக்
காதலுடன் யானுமங்கே.

பன்றியிறைச்சியின் மாட்சி

அநேக நூற்றுண்டுகட்கு முன்னர் மக்கள் இறைச்சியின் மாட்சியினை உணர்ந்தாரில்லை. சிலர் விலங்குகளைக் கொன்று அவைகளின் பச்சை ஊனினைப் பதம் பண்ணத் தெரியாது புசித்து வந்தனர். தன்னூன் பெருக்கற்குத் தாம் பிறிதூனுண்ணும் மக்கள் இறைச்சியினை அவித்தல், வறுத்தல், துவட்டல் முதலிய இன்னோரன்ன முறைகளை உணர்ந்தாரில்லை. ஊனைச் சமைக்கும் வகையை மாந்தர் எவ்வாறு அறிந்துகொண்டனர் என்பதை அடியிற்கண்ட கதையால் விளக்குவாம்:

சீன தேசத்தில் பெகின் என்ற சிற்றூரில் ஆதிரையன் என்பான் ஒரு சிறிய குடிசையில் வசித்து வந்தான். அவன் அநேக நாட்களாக வறுமை வாய்ப்பட்டு வருந்தினன். பன்றிக் குட்டிகளை மேய்த்து வருவதே அவனது தொழிலாகும். ஆதிரையனுக்குப் பத்து வயதுள்ள பகவன் என்றதோர் மைந்தன் உண்டு. பகவன் கூரிய அறிவும் சீரிய உணர்ச்சியும் வாய்ந்தவன். ஆனால் குறும்புத்தனத்தில் அவனினும் ஒப்பாரும் மிக்காருமில்லை என்று கூறுவது புனைந்துரையாகாது. பஞ்ச பூதங்களில் பகவனுக்கு நெருப்பைக் காண்பதில் விருப்பம் அதிகம். அவன் சில சமயங்களில் குச்சிகளையும் குப்பைகளையும் கொளுத்தி அதனாலுண்டாகும் தீயின் தன்மையினைக் கண்டு இன்புறுவான்.

ஒருநாள் ஆதிரையன் தன் பன்றிக்குட்டிகளுக்கு உணவு கொண்டு வருவதற்காக வீட்டைத் தன் மகன் பகவன் வசம் ஒப்புவித்து ஒன்பது பன்றிக்குட்டிகளையும் பத்திரமாகப் பார்த்துக்கொள்ளும்படி சொல்லித் தான் காட்டிற்குச் சென்றனன். தந்தை காட்டிற்குச் சென்றதைக் கண்ட மைந்தன் கழிபேர் உவகை கொண்டு சில குச்சிகளையும் வைக்கோலினையும் ஒன்று சேர்த்து அவைகளைக் கொளுத்தி அதனால் உண்டாகும் தீயின் ஒளியினைக் கண்டு களித்தான். அதுபோழ்து அத்தீயின் ஒரு

சிறு பொறியானது குடிசையிற் புக குடிசை முழுவதும் பற்றி எரிந்தது. குடிசையிற் தீப்புகுந்ததைக் கண்ட பகவன் வெளியே வந்துவிட்டான். சிறிது நேரத்திற்குள் குடிசை சாம்பலாய்விட்டது. இதைக் கண்ட பகவன் மிகவும் வருந்தினன். அவன் குடிசையை இழந்ததற்கு வருந்தவில்லை. ஏனெனில் அவன் இதற்குமுன் தன் குறும்புத்தனத்தால் இரண்டு குடிசைகளை தீவாய்ப்படுத்தியுள்ளான். ஆனால் அவன் "அந்தோ பன்றிக்குட்டிகளைப் பறிகொடுத்தேனே" என்று கதறினன். தன் தந்தையின் வெகுளியினைக் கணமேனும் காத்தலரிது என்றுணர்ந்த மைந்தன் "அந்தோ பால்மணமாறாத இளம் பன்றிக்குட்டிகளை இழந்தேன், எந்தை என்னை ஒறுப்பரே; யான் யாது செய்வேன்" என்று வருந்தினன்.

அது போழ்து அவன் அக்குடிசையின் பக்கத்தில் ஒரு நறுமணம் வீசக்கண்டான். அந்த நறுமணம் எக்காரணத்தாலாயதென்றும் எப்பக்கத்தினின்று வீசுகின்றதென்பதையும் பகவன் உணர்ந்தானில்லை. அவன் அக்குடிசையின் முற்பக்கம் பிற்பக்கம் மற்ற நாற்பக்கங்களிலும் சுற்றிப் பார்த்தான். பார்த்தும் பயனில்லை. தான் பிறந்ததுமுதல் இதுவரையில் பகவன் இவ்வித நறுமணத்தைக் கண்டானில்லை. அச்சிற்றூருக்கு அது ஒரு புத்தம் புதிய நறுமணமாகத் திகழ்ந்தது.

பிறகு பகவன் பன்றிக்குட்டிகளின் அருகே சென்று அவைகள் ஆவி அகத்ததோ புறத்ததோ என்பதை உணர வேண்டி அவைகளின் உடலைச் சிறிது தொட்டான். தொட்டவுடன் தீப்பற்றிய குடிசையிலிருந்த பன்றிகளின் உடல் நன்றாக வெந்திருந்தபடியால் அவைகளின் கொழுப்பும் தசையும் பகவன் கையில் ஒட்டிக்கொண்டன. சுட்ட ஊனின் வெப்பத்தைத் தாங்கமாட்டாத பகவன் தன் விரல்களைத் தன் வாயில் வைத்துக்கொண்டான். உடனே அவன் சுட்ட ஊனின் சுவையினை உணர்ந்தான். இதுகாறும் அக்குடிசையில் வீசிய நறுமணம் சுட்ட பன்றியிறைச்சியின்பாற்பட்டது என்பதை அறிந்துகொண்டான். இதுவரையில் அச்சிற்றூரில் வெந்த ஊனினைக்

147732
சென்னை-600 008.

கண்ட மக்கள் ஒருவருமில்லை. முதல் முதல் அச்சிற்றூரில் சுட்ட பன்றியின் சுவையை யுணர்ந்த பகவன் கொண்ட ஆனந்தத்திற்கு அளவேயில்லை. அவன் குதித்தான். ஆடினான். "நாடினேன் நாடி நான் கண்டுகொண்டேன் சுடு பன்றி இறைச்சியின் மாட்சி" என்று பாடினான். பிறகு அப்பன்றியின் ஊனை அள்ளியள்ளி உண்டு களித்தான்.

காட்டிற்குச் சென்ற ஆதிரையன் வீட்டிற்குத் திரும்பி வந்து குடிசை சாம்பலாகிய நிலையினையும் இழிவறிந்து பன்றியின் ஊனுண்ணும் கழிபேர் இரையாளுகிய மைந்தனையும் கண்டு வெகுண்டு அவனைத் தடியால் நையப் புடைத்தனன். அவன் அடித்த அடி சுட்ட பன்றி ஊனில் திளைத்திருக்கும் பகவனுக்கு ஈ மொய்த்ததுபோன்றிருந்தது. அவன் தன் தந்தை வந்ததையும் கண்டானில்லை.

ஆதிரையன் :—அடே, மிருகமே! அங்கே என்ன செய்கின்றாய்? இதுகாறும் மூன்று குடிசைகளை அழித்தது போதாதென்று கருதியோ இக்குடிசையினையும் தீவாய்ப்படுத்தினை.

பகவன் :—என் அருமைத் தந்தையே! ஆஹா! என்ன அருமை என்ன அருமை! இப்பன்றிகளின் அமிழ்தினுமினிய சுட்ட இறைச்சியினை யான் என்னவென்று கூறுவேன். தயவு செய்து தாங்கள் இச்சுட்ட ஊனினைச் சாப்பிடுங்கள்.

ஆதிரையனுக்கு அடங்காக் கோபம் பொங்கி வந்தது. அவன் மறுபடியும் தன் மைந்தனின் இராக்ஷச குணத்திற்கு வருந்தி அவனை மீண்டும் வைதான். தான் பெற்ற இன்பம் தன் தந்தையும் பெறுதல்வேண்டுமென்ற பேரவாக்கொண்ட மைந்தன் அதிக சூடாக உள்ள அப்பன்றி ஊனினை அதிக விரைவுடன் தன் தந்தையின் விரல்களில் மோதினன். ஆதிரையன் உடனே திடுக்கிட்டு அவ்வூனைக்கொண்ட விரலின் சூட்டைத் தாங்கமாட்டாது யாது செய்வதென்று தெரியாது வருந்தினன். பிறகு அவனுக்கு ஒரு யுக்தி பிறந்தது. அவன் விரல்களைக் குளிர்ச்சி செய்யும்வண்ணம் வாயில் வைத்துக்கொண்டான்.

இதுகாறும் பன்றியின் வறுத்த ஊனின் தன்மையைக் கனவிலும் கண்டும் கேட்டுமறியாத ஆதிரையன் கொண்ட மகிழ்ச்சிக்கு அளவேயில்லை. அவன் தன்னை மறந்தான். தன் உடலையும் மறந்தான். சுருங்கக்கூறுமிடத்து இவ்வுலகத்தையும் மறந்தான். பிறகு மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் அவனும் அவன் மைந்தனும் பன்றியின் சுட்ட ஊனின் சுவையை உண்டு களித்தனர்.

அக்காலத்தில் அச்சிற்றூரிலுள்ள மக்கள் அனைவரும் பச்சை மாமிசத்தையே புசித்து வந்தனர். அங்கிலையிலுள்ள மாந்தர் வறுத்த மாமிசத்தின் மணத்தையும் தன்மையையும் உணரார். ஆகவே ஆதிரையனும் அவன் மகனும் பன்றியைச் சுடும் வகையை அச்சிற்றூரிலுள்ள மற்ற மக்களுக்கு உணர்த்திஞரில்லை.

தீப்பற்றிய வீட்டிஞல் தான் பன்றி இறைச்சியைச் சுட்டுத் தின்னலாம் என்று கண்ட தந்தையும் மைந்தனும் அடிக்கடி தங்கள் குடிசையில் பன்றிக்குட்டிகளை உள்ளே அடைத்து குடிசையைக் கொளுத்திவிட்டு வெளியே வந்து குடிசை முற்றும் எரிந்தபின் உள்ளே சென்று பன்றிகளின் வெந்த ஊனினைத்தின்று மகிழ்ந்து வந்தனர். இவ்வாருக அவர்கள் தாங்கள் குடியிருந்த குடிசையில் பன்றியை உள்ளேவிட்டு அக்குடிசையினைச் சிலமுறை பகலிலும் பலமுறை இரவிலும் தீவாய்ப்படுத்தி அதனுல் உண்டான பயனைப் பெற்றனர். வீடுபற்றி எரிந்தால்தான் பன்றியின் ஊன் பதமாகும் என்றதோர் நூதனமுடிவை அவர்கள் கண்டுபிடித்தனர்.

இவர்கள் குடிசை இவ்வாறு பலமுறையும் தீவாய்ப்படுவதைக்கண்ட மற்ற மக்கள் ஆதிரையனும் அவன் மகனும் செய்துவந்த காரியத்தை ஒருநாள் கண்டுபிடித்து விட்டனர். உடனே அவர்கள் ஆதிரையன் செய்யும் காரியம் அடாது என்று கூறி அவனையும் அவன் மகனையும் நீதி மன்றத்தில் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தனர்.

அன்றையதினம் ஊரிலுள்ள மக்கள் அனைவரும் வேடிக்கைப் பார்ப்பதற்காக நீதி மன்றத்தில் வந்து நிறைந்தனர். குறித்த நேரத்தில் நீதிபதியும் தன் இடத்தில் வந்து அமர்ந்தார். நீதிபதி தான் தீர்ப்புச்சொல்லும் முன்னர் ஆதிரையன் குற்றவாளியோ அல்லனோ என்பதை அங்குள்ள ஜூரிகளின் அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டார். அங்குள்ள ஜூரிகளுள் ஒருவர் அச்சுட்ட பன்றியின் ஊனினைப்பார்த்து அதிலுள்ள குற்றத்தைக் கண்ட பின்னரே தீர்ப்பு சொல்லுவது சாலச்சிறந்தது என்றார். அவ்வாறே ஜூரிகள் அனைவரும் பன்றியின் சுட்ட ஊனினைத்தொட அச்சூட்டினைத் தாங்கமாட்டாத தங்கள் விரலினை அவர்களும் குளிர்ச்சி செய்யும்வண்ணம் தங்கள் வாயில் வைத்துக்கொண்டனர். அவர்களும் சுட்ட இறைச்சியின் மாட்சியை உணர்ந்தனர். உடனே அவர்கள் ஆதிரையன் குற்றமற்றவன் என்று நீதிபதியிடம் கூற அவரும் அவ்வாறே தீர்ப்பு கூறினர்.

ஜூரிகள் அனைவரும் ஆதிரையன் குற்றமற்றவன் என்று ஒரே துணிவுடன் சொல்வதற்கு ஏதாவது காரணம் இருக்க வேண்டுமென்று நீதிபதி யூகித்து அறிந்துகொண்டார். பிறகு அவர் ஒரு தனியிடத்திற்சென்று அந்த சுட்ட இறைச்சியினைத் தானும் தொட அச்சூட்டினைப் பொறுக்கமாட்டாது தானும் தன் விரல்களைக் குளிர்ச்சி செய்யும்வண்ணம் வாயில் வைத்துக்கொண்டார். உடனே அவரும் சுட்ட ஊனின் உண்மையையும் தன்மையையும் அறிந்து வீட்டை எரித்தால்தான் பன்றியின் ஊனைச் சுட்டுத் தின்னலாம் என்ற முடிபையும் அவர் அறிந்துகொண்டார். மறுநாள் நீதிபதி வீட்டிலும் தீப்பற்றி எரிந்தது. அவரும் தன் வீட்டில் பன்றியை உள்ளே வைத்து வீட்டைக்கொளுத்தி அதினாலுண்டாகிய சுட்ட பன்றி இறைச்சியை உண்டு உவந்தனர். வீட்டைச் சுட்டால்தான் பன்றியின் வறுத்த ஊனினைத் தின்னலாம் என்பதை அச்சிற்றூரிலுள்ள மக்கள் அனைவரும் அறிந்துகொண்டனர். அன்று முதற்கொண்டு அவ்வூரில் ஒவ்வொரு வீடும் பற்றி எரிந்தது. பிறகின்

விலையும் பன்றிக்குட்டிகளின் விலையும் உயர்ந்துவிட்டன. இன்சூரன்ஸ் ஆபீஸ்களெல்லாம் மூடப்பட்டன. ஏனெனில் இன்சூரன்ஸ் ஆபீஸ் அதிகாரிகள் எல்லா மக்களுக்கும் ஒரே காலத்திற் பணம் கொடுக்கமுடியவில்லை. ஒவ்வொருநாளும் சுமார் ஐம்பது வீடுகள் தீவாய்ப்பட்டன.

பிறகு கொஞ்சநாட்கள் சென்றவுடன் ஒரு முனிவர் அச்சிற்றூருக்கு வந்துசேர்ந்தார். அவர் அவ்வூரிலுள்ள மக்களுக்கு பன்றியின் இறைச்சியையும் இன்னும் மற்ற விலங்குகளின் இறைச்சியினையும் சுடும் விதத்தினை எடுத்து விளக்கினர். பன்றி இறைச்சியினைப் பதம் செய்வதற்கு ஒரு வீட்டை முழுவதும் எரிக்கவேண்டியது அவசியமில்லையென்றும் அடுப்பில் வைத்து ஊனைச் சுடலாமென்றும் கூறி அம்மக்களுக்கு அறிவுறுத்தினர். பின்னர் நாகரீகம் முற்றியவுடன் எல்லா மக்களும் பன்றி இறைச்சியினையும் மற்ற விலங்குகளின் இறைச்சியினையும் எம்முறையில் வறுத்தல் சமைத்தல் துவைத்தல் முதலிய இன்னோரன்ன முறைகளை உணர்ந்துகொண்டனர்.

என்னே! பன்றிக்குட்டி இறைச்சியின்மாட்சி! பன்றிக் குட்டிகளின் அழகே அழகு. அவைகளுக்குப் பொய் சொல்லத் தெரியாது. புறங்கூறத் தெரியாது. அவைகள் யானைக் குட்டிகள்போல் நடக்கும் நடையினை வியவாதார் உளரோ! இதுகருதிபோலும் பரமசிவனும் பால்நினைந்தூட்டும் தாயினும் சாலப்பரிந்து பன்றிகட்கு அருள்சுரந்து தான் பன்றி உருவம் கொண்டு பன்றிக்குட்டிகட்குப் பால் கொடுத்தனர். (இக்கட்டுரை Charles Lamb அவர்கள் எழுதிப்போந்த "A dissertation upon roast pig" என்பதைத் தழுவியது.)

P. ALALASUNDARAM,
V Hons. Tamil Literature.

தலைப் பெயல்

(ராமுடு)

உலகம் வளைஇய அலைகடல் பருகி, வலனேர்பு எழுதரும் விரைசெல வெழிலி, நீர்செலநிமிர்ந்த மாஅல் போல ஒளிநிறை வானத்து இருள் நிறைவித்து, பொன்னொளி புரையும் மின்னொளி தோற்றி, மாதிர மதிரஉருமிடி முழக்கி, நிலத்தின் வாழ்நர் நலத்தினை எய்த, புலத்துறை முற்றிய புரையோர் போல பயனெதிர் பாராது, கார்காலத் தொடக்கத்தில், தலைஇயது. கொம்புகள் பூத்தன ; குருகுகள் ஆர்த்தன.

வேங்கை வீயுகும் ஓங்குமலைக்குறிஞ்சியில், சீர்திகழ் சிலம்பகம் சிலம்பப் பெய்த பெயலைக் கண்டு மட நடைமஞ்ஞை மகிழ்ந்தாடியது. மாயோனன்ன மால் வரைக் கவான், வாலியோனன்ன வயங்கு வெள்ளருவி மிக்க ஓசையுடன் சேணின்று இழுமென்றிழிந்தது. நாண் மழை தலை இய நன்னெடுங் குன்றத்து, காந்தளூதிய மணி நிறத்தும்பி தீந்தொடை நரம்பின் தேம்பட முரன்றது. விடியல் வெங்கதிர் காயும் வேய் மல்கு அகலறையின்மீது பொன்னிறத்துடன் போர்த்து நின்ற வேங்கை நுண்தாது மூங்கிலீன்ற முத்துக்களோடு, அகில்சுமந்து ஆரமுழுமுதலுருட்டி வந்த அருவியுடன் சென்றது. விண்பொரு நெடுவரைப் பரிதியிற் றொடுத்த தண்கமழ் அலரிறாலும் சிதைந்து இவற்றைத் தொடர்ந்தது. நாக நறுமலர் உதிர்ந்தது ; யூகமொடு மாமுக முசுக்கலைபனித்தது ; கறிக்கொடி கருந்துணர் சாய்ந்தது. ஆமா உகண்டது. இனமான் வெருண்டது. இவற்றிடையே, இற்செறிவுற்றதால் இடும்பை எய்திய தன் இளமகள் முருகன் அணங்கு கொண்டாளென ஐயுற்று வேலனை வெறியயரவேண்டினாள் நற்றாய். அவனும், இருள்படப் பொதுளிய புதுப்பூங்கடம்பின் அடியில், பூசை யிடுவித்து "ஞாயிற்றோர் நிறத்தகை! நளினத்துப் பிறவியை! காஅய்க்கடவுட்சேய்! செவ்வேள்! சால்வ! தலைவன்" எனப் பேஎ விழவி

னுள் ஏத்தினன். அச்செயல் "வாயும் அல்ல; பொய்யும் அல்ல" எனப் புலவர் மயக்கமுற முருகன் வெறியாட்டுவித்தான். இதனைக்கண்ட தோழி "எம் தலைவன் குன்ற நாடன் மார்பு தர வந்த படர் மலி அருநோய் நின்னணங்கன்மை அறிந்தும் அண்ணாந்து கார்நறுங் கடம்பின் கண்ணிசூடி வேலன் வேண்ட வெறிமனைவந்தோய்! கடவுளாயினுமாகுக மடவை மன்ற வாழிய முருகே!" என முருகனை எள்ளினள். பின் தலைவன் வரைவு கோட தலைவியின் அணங்கு அகன்றது.

அரும்பு பொதிவாசம் சுரும்பு தூற்றலினால் சிறுவீ முல்லை பெரிதுங் கமழும் முல்லை நிலத்தை நோக்குவாம். ஈண்டு முதுவேனிலில் செங்கதிர்ச் செல்வனது வெப்பம் தாங்கொணாதது. குடியலைக்கும் கொடுங்கோலன் ஒழிய தண்ணருள் வேந்தைத் தாமெதிர்கொள்ளும் குடிகள்போன்று கோவலர் கார்காலத்தை எதிர்கொண்டனர். "அழிவிலர்முயலும் ஆர்வ மாக்கள் வழிபடு தெய்வம் கட்கண்டாங்கு," வாள்போழ் விசும்பில் வள்ளுறை சிதறி தலைப்பெயல் தலைஇ மகிழ்ந்தனர் கோவலர். கொன்றையந் தீங்குழல் மன்று தோறியம்பியது. காமருதகைய கானக்கோழி, பெயனீர் போகிய வியனெடும்புறவில் புலராவீர் மணல் மலிரக்கிண்டி, நாளிரை நாங்கூழ் தானுண்டுவந்து, பெருந்தகைமையோடு தன் பெடை நோக்கியது. புன்செய் நிலமும் கொழுமுனை தொடுமுனம் கூசிப் பயிர் மயிர் சிலிர்த்தது. மகளிர் வரகு களையெடுக்க விரைந்து சென்றனர். இளைஞர் ஏறுகோட இசைந்தெழுந்தனர். கறவை கன்றூர்த்திக் கலநிறை பொழிந்தது. கொன்றை தளிர்த்தது. காயாபூத்தது. குருவிகள் இயம்பின. இவ்வாறு பல்லுயிரும் மகிழ்ந்திருக்கப் பெண்ணொருத்தியின் மேனிமட்டும் பசலையூர்ந்தது. பண்டு, மோர்க்கு எளியாளை வெண்ணெய்க்கு எளியளெனக் கண்டவாறு, கிளவிக்கெளிய தன்னைக் கலவிக்கெளியளாய்க் கண்ட தலைவன் இன்று குறித்தநாளெல்லை இகந்தும் வாராமை கண்டு, வருந்தி தலைவிதோழியை விளித்து "அம்ம! வாழி தோழி நம் காதலர் நிலம்புடை பெயரினும் கூறிய சொற்புடை பெயர்பவ

ரலரே. நளிகடன்முகந்து காரும் நாற்புறமும் இருள் செறிதகப் பெயல் பொழிந்தது. எம் காதலர் வரக்காணேன். கொல்லைக்கோவலர் எல்லிமாட்டிய பருமர வேரடிபோல அருளிலேனம்ம! அறியேன்யானே!” என்றாள். இம்மாயோள் இருந்ததேஎ நோக்கி வியலிரு விசும்பகம் புதையப்பாஅய், பெய்யா வானம் பெயல் தொடங்கவே, தான் கூறிச்சென்ற நாளெல்லை இகந்தது கண்ட தலைவன் தன் சொற் காக்க விரைந்தான். அவன் வருமுன், அழல்தொடங்கினளே ஆயிழை; அதனெதிர் குழல் தொடங்கினரே கோவலர்; அதன்வழி குரவை தொடங்கினரே ஆய்ச்சியர்.

இனி, முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறை பிறழ்தமைந்ததும், ஆரிடை அத்தத் தியங்குநரல்லது மாரி வளம் பெறா வில்லேருழவர் கூற்றுறழ் முன்பொடு ஆறலைப்பதுமாய பாலை நிலத்தினும் தலைப்பெயல் சிறிது தன் தண்ணளி சுரந்தது. ஆயினும் அந்நிலத்தில் தங்கிய ஈரமும், அம்மறவர் நெஞ்சினில் தங்கிய ஈரமும் ஓரொத்தன. அலர்தலை மராமும் உலறுதலை ஓமையும் வேட்கையொடு நீரை உண்டன; பூமுகிழ்த்து தம் மகிழ்ச்சியைக் காட்டின. நீர் நசைகொண்ட நெடுங்கண் மானினம் அண்ணாந்து வாய் திறந்து வள்ளுறை உண்டு மகிழ்ந்தன. வறண்ட சுனையும் சிறிது ஊற்றெடுத்தது. மறக்குடி எயினர் கொற்றவைக்குப் பூசையிட்டனர். ‘ஆனைத்தோல் போர்த்துப் புலியினுரிஉடுத்து கானத்து எருமைக் கருந்தலைமேல் நின்ற’ பாவையைப் பலவாறாக ஏத்தினர். பிரிந்த மகளிர் பேதுறும் உள்ளம் வெதும்புவதுபோன்று அவ்வருஞ்சுரம் மறுபடியும் வெய்யதாயிற்று.

நிற்க, தயங்கிதழ்த் தாமரைத் தண்பணைத் தழீஇய மருத நிலத்தில் பெய்த மழைத்துளிகளில் பல, தாமரைக் கொடியின் காமரும் இலைகளின்மீது, ஆரமறுந்து சிந்திய ஆரங்கள் போன்றுதுயின்றன. அவற்றின் பற்றற்ற தன்மை இல்லறமோம்பினும் இறைவனிடம் மாறா உள்ளமுடையோரின் பெற்றியை ஒத்தது. ஆற்று நீரும் பெயல் நீரும் ஒன்றுபட்டு ஓவி

றந்து ஒலித்தன. இரப்போர் சுற்றமும் புரப்போர் கொற்றமும் தம்முழ விடை விளைவிக்கும் உழவர் உழுதசேற்றில் கள்வாய் நீலம்போலும் கண்ணினராய கடைசியர் நாற்று நட்டனர். பரத்தையர் இல்லம் சென்று திரும்பிய தலைமகன், வழிமுழுதும் தலைவியின் ஊடல் தீர்ப்பான்வேண்டி ஓர் புரைதீர்ந்த பொய் புனைய நினைந்தான். வாய்மைபிறழாத் தலைமையுடையோனாதலின், அது அவனுக்கு ஏலாதாயிற்று. அக்காலை, தலைப்பெயல் அவனுக்கொரு தோன்றாத் துணையாக வர, அவன் மகிழ்ந்து கூறுவான்: 'நீடு வாழிமாமழை! மாண்டநின் தன்னலமில்லாத் தலையளி சிறக்க! காவாச்சினத்த வாயின்மறுக்கும், தோழியும் அவடன் துணைநலத் தலைவியும் வினாதற்கு விடையிறுக்க, ஆனதேனுக் கருந்துணையாயினை' தலைவியோ 'நம்பீடுகெழுதலைவன் பரத்தையொடாடிப் பாடழிசாந்தினன் பண்பின்றிவரின் ஊடுவன் யான்' என உறுதிபூண்டாள். தலைவன் வாயில் வேண்ட தோழி மறுத்தாள். அதற்கவன் 'யாணர்த்தலைப்பெயலினால் காலந்தாழ்த்த' தென்றான். 'ஆகத்திருந்த அணிபெறு சாந்து அழிந்ததே' னெனத் தோழி வினவ, 'அதுவும் பெயலில் நனையப்போந்த பய'னெனப் புனைந்துரைத்தான். இதற்குள் தலைவியின் நெஞ்சம் நெகிழ்ந்தது. அவளது உறுதி சென்று ஒளித்தவிடம் அறியோம். அவள் ஊடுவேனென, நெஞ்சம் கூடுவேம் என்றது. அவள் புலப்பேனென்றாள்; உள்ளம் கலப்பேமென்றது. தலைவி துனிப்பேனென்றாள். நெஞ்சு தனித்தே தாழ்ந்தது. தலைவி இளிவந்து தோழியிடம் கூறுவாள்: "பிறை புரையேர் நுதால்! அறைபோகும் நெஞ்சையுடைய மகளிர்க்கு தாம் எண்ணியவாறெல்லாம் துறை போதலொல்லுமோ? ஏலாது." ஊடல் நீத்தனர்; உவகை பூத்தனர்.

புணரி பொருத பூமணை லடைகரை நெய்தலங்கானலில் தலைப்பெயல் பொழிய, அளையில் நீர் புக அலவன் வெளியேறியது. சுறவுகோட்டன்ன முடங் கிதழ் தாழையின் முள் நிறை நறும்பூக்களெல்லாம் யாணர்ப் புதுப்புனல் ஆடிய மகளிர்போல் விளங்கின. புன்னையந்தாதும் தண்ணீருடனே அலைகடலிற்

சென்று மறைந்தது. செவ்விய சுரும்பும் செவ்வழி பாடியது. நீர்கிறக்காக்கை இருஞ்சிறை நனைந்த ஈரம்புலராது அவற்றை உரம்பெறு அலகால் கோதி உலர்த்திற்று. உமணர் அமைத்த உப்பினமெல்லாம் குடியலைத் தீட்டிய குவிபொருள்போல ஒருங்கேசேர்ந்து மருங்கற மறைந்தது. கடலுட் பெய்த மழை நீரும் செல்வர்க்கீந்த கையுறைபோன்று பயனற்றதாயிற்று. கண்டல் வேலிக் கழிசூழல் படப்பையில், சிறுவீ நறுஞாழலேந்தி எறிவளைகள் ஆர்ப்ப இருமருங்குமோடும் கறைகெழுவேற் கண் மடவாள் பெயலைக் கண்டு, மீனுணங்கல் காத்து புள்ளோம்புதலைக் கைவிட்டாள். ஆதலின் அவளை நாடோறும் கண்ட தலைமகன் காணாது, “கள்வாய் நீலம் கையிலேந்திப் புள்வாயுணங்கல் கடிவாள் செங்கண், வெள்வேலல்ல; அவை இன்னும் வெய்ய வெய்ய” என ஆற்றாமை கூறினான். தலைவியோ தோழியிடம், கைதைவேலிக் கழிவாய் வந்தெம்பொய்தலழித்துப் போனாரொருவர்; பொய்தலழித்துப் போனார் அவர் நம், மையன் மனம் விட்டகல்வாரல்லர்” என்றாள். கண்டல் வேலிக் கானலில் கண்டதும் காதல் தோன்றிற்று.

இங்ஙனம் பெய்த தலைப்பெயல் ஒரே பெற்றியது. ஆனால் அதை ஏற்றவகைகள் பலதிறத்தன. ஐந்திணை மக்களும், மாவும், மானும், புள்ளும் பிறவும் போற்றி உய்ந்த முறைகள் பல. இறைவன் இன்னருள் ஒரே திறத்தது. மன்னுயிர்கள் அதை ஏற்றுய்யும் முறைகள் பல் திறத்தன. எத்திறமும் நற்றிறமே; எம்முறையும் நன்முறையே.

வாழிய தலைப்பெயல்! வாழ்க இன்னருளே!

வா. நா. ராமசாமி,

III வகுப்பு.

Athletic Association

The following have been elected Captains for the year :—

1.	Badminton Club	D. Manickam, IV Cl.
2.	Basketball ,,	K. M. Matthew, II Cl.
3.	Cricket ,,	M. Runganadhan, III Cl.
4.	Gymnastics ,,	R. N. Ramachandran, III Hons.
5.	Football ,,	N. Muthuswamy, II Cl.
6.	Hockey ,,	Kotiswara Rao, V Hons.
7.	Playgroundball Club	M. S. Govindaswamy, IV Cl.
8.	Tenikoit ,,	S. Sitaraman, IV Year Siromani.
9.	Tennis ,,	Veeraraghava Rao, V Hons.
10.	Track & Field ,,	R. Vasudevan, II Cl.
11.	Volleyball ,,	Mahadevan, IV Cl.

Among the new-comers to the University the following students give promise of distinguishing themselves :—

K. Subramanyan from Madras, a useful left-hand bowler in Cricket and a good left-out in Football.

C. V. Ganapathy from Calicut is likely to do well as a right-half in Hockey.

M. Samson Daniel, A. Bhaskaran and N. P. Krishnamurthy are three welcome additions to the Track and

OUR WINNING TEAMS & CAPTAINS '32-33

PLAY GROUND BALL

BADMINTON : FIVES & DOUBLES

BASKET BALL

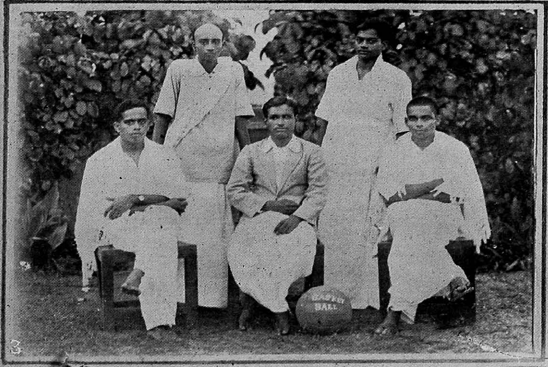

CAPTAINS : 1932-'33

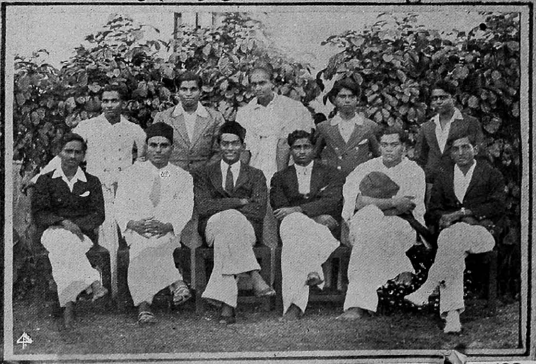

Field Club. Samson has had a good athletic record in Travancore and A. Bhaskaran was fourth in the Hop, Step and Jump event in the last Madras Olympics. All three are first-rate Volleyballers, Samson coming in a class by himself. We wish these athletes success in the year's endeavours.

As for the activities during the term, the Cricket Club has been working most vigorously and apart from three practice matches, three fixtures with the Madras clubs (Mr. C. Ramaswami's Eleven, Sir Ashley Bigg's Institute, the Minerva) have been played so far. The Varsity Team is this year being captained again very creditably by Mark Runganadhan whose free style of play and marked improvement have attracted the attention of all visiting teams. Among the most distinguished in the visiting teams may be mentioned the brothers Messrs. C. Ramaswami and H. Venkataramanujulu, Prof C. Krishnaswami Pillai of the Presidency College, Nainakkannu of Sir Ashley Bigg's Institute, Ram Singh, the Presidency Bowler-Batsman, S. V. Thiruvenkatachary, the Varsity and Madras Wicket-Keeper and C. D. Parthasarathy, the Hony. Secretary of the Indian Cricket Federation.

The Hockey Club played with all the visiting Cricket and Hockey teams; and the Varsity team has done creditably considering the strength of the visiting sides. Prominent among those who visited us were Janardhanan, Nainakkannu, Chandrasekharan, Anthony, C. D. Parthasarathy and Mahadevan.

The Tennis Club gives promise of success, Mark Runganadhan having considerably improved; but during the match with C. Ramaswami and Partner, it

is regrettable that I. P. Muralidhara Menon dislocated his knee-cap and we fear that he will be out of serious Tennis for many weeks.

The Volleyball Club played a match with the Sir Ashley Bigg's and won very comfortably. The Badminton achieved a similar success in a match against the Minerva. The Volleyball and Badminton Clubs have really good teams.

REPORTS

University Union

President :

M.R.Ry. Rao Bahadur S. E. Runganadhan Avl., M.A., I.E S.

Chairman :

Mr. S. Muthukumaraswamy, V H. (I Term)

Secretary :

Mr. S. Ganapathy Subramanian, IV H. ('33-'34)

The valedictory address for last year was delivered by Sir K. V. Reddy on the occasion of the Union day held on the 12th February, the Vice-Chancellor presiding.

The Union has begun its activities with vigour this year. A few alterations in the rules of the Union to render its proceedings more parliamentary have been effected. A prize is instituted for the best debator in the Union, to be awarded on the merit of speeches made in the ordinary meetings. A Mock Parliament and an Impromptu Debate, will, it is hoped, with the

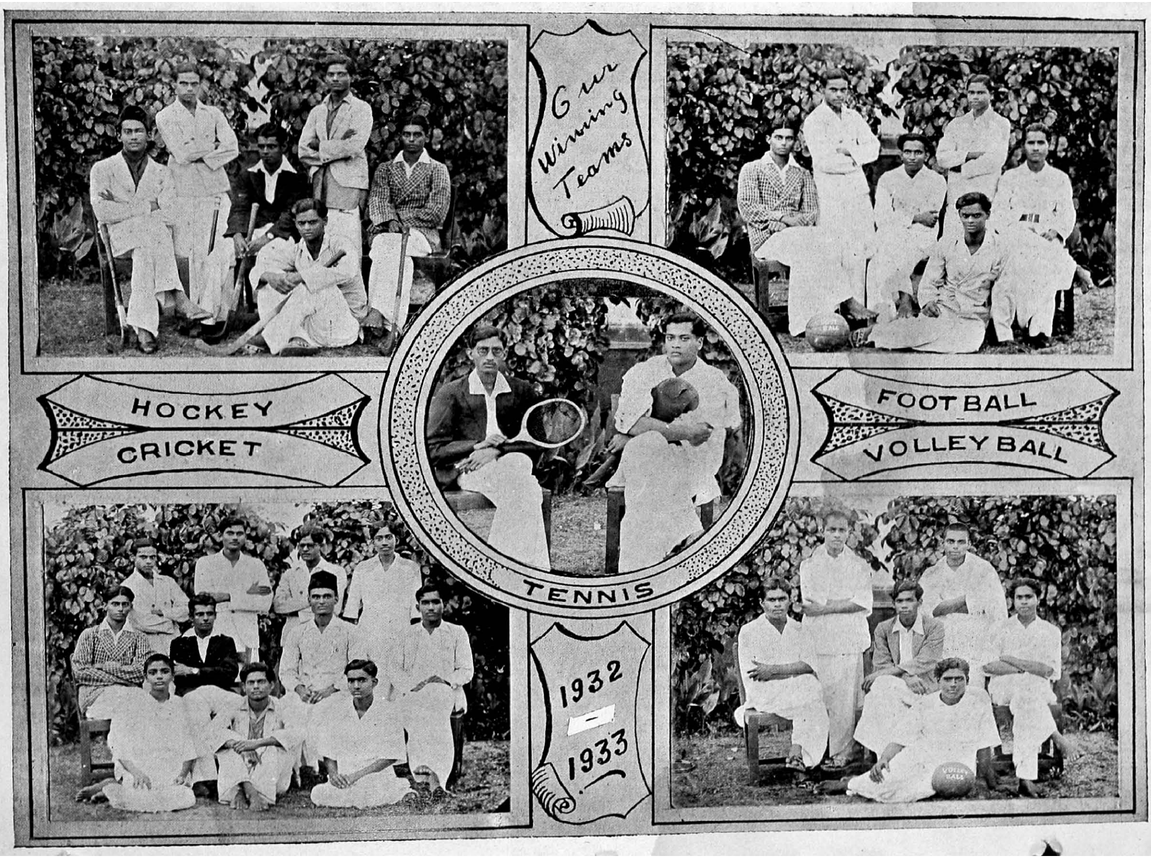
Our Winning Teams
HOCKEY
CRICKET
FOOTBALL
VOLLEY BALL
TENNIS
1932 - 1933

co-operation of enthusiastic members, be *faits accomplis* in the near future.

The inaugural address was delivered on the 29th July by Dr. Eleanor McDougall, M.A., D.Litt., with Prof. Srinivasachariyar, M.A., in the chair. The subject "Social life within a University" attracted a large audience.

The following resolutions were discussed in the ordinary meetings:—That

(1) World Progress is a Myth.

(2) The last remnants of Democracy ought to be removed.

(3) The Conference method is a failure in practical politics.

(4) The institution of marriage is a failure.

(5) We could progress better with social feelings amongst mankind rather than with belief in an overruling Providence.

All resolutions except the last, were lost.

An extraordinary address was delivered by Mr. Nightingale, B.Sc., of the Malaya Colonial Service.

The secretary begs to acknowledge the help and encouragement he has received from the President and the managing committee.

Annamalai University Tamil Sangam

Patron :—M.R.Ry. Rao Bahadur
S. E. Runganadhan Avl., M.A., I.E.S.

President :—M.R.Ry. R. P. Sethu Pillai Avl., B.A., B.L.

Chairman :—Mr. D. Manickam (III Term 1932-'33).
Mr. K. Palaniswamy, IV Vidwan,
(I Term 1933-34.)

Secretary :—Mr. P. Alalasundaram (1932-33).
Mr. S. Rudnapathi, B.A., V Hons.
(1933-'34).

The Anniversary of the Tamil Sangam for the year 1932-'33 was celebrated on Sunday the 19th February 1933, the Vice-Chancellor presiding. M.R.Ry. T. S. Nataraja Pillai Avl., B.A., B.L. delivered the valedictory address on "The Dramatic Beauty of Kamban."

The inaugural address of the Sangam was delivered by Swami Vipulanandaji Maharaj B.Sc. (London) on 12th July 1933 when M.R.Ry. S. E. Runganadhan Avl., M.A., I.E.S., presided. The lecturer in the course of his address dwelt on some of the social and religious problems that confront India.

An extra-ordinary meeting was held on 30th July '33 with the President in the chair, when Dr. P. Varadarajalu Naidu, Editor of the "Tamil Nadu", delivered an interesting lecture on "National Life."

In the ordinary meetings the following subjects were discussed, that (1) Students should partake in

politics. (2) The modern stage is of no use. (3) Translation from other literatures is detrimental to Tamil. (4) Ruling the people by laws is not in conformity with Nature.

The Sangam passed resolutions expressing its sorrow at the sudden death of Mr. Narasinham II Vid. Mr. Gopalan I-Vid. and Mr. Seshadri I Class.

The History Society 1933–34

President :—Prof. C. S. Srinivasachariar, M.A.

Chairman :—Mr. K. Venkatachalam, IV Class (I Term).

Secretary :—Mr. K. C. Govindarajan, IV Hons. (1933-34).

The valedictory address of the History Society for the year 1932-33 was delivered on the 24th February 1933 by the Rev. Father P. Carty, S.J., B.Sc., D.D. Professor, St. Joseph's College, Trichy., on "Is History going to repeat itself," when the Vice-Chancellor presided.

During this term, four ordinary meetings were conducted in which were discussed many interesting subjects.

Mathematics Association

President :—M.R.Ry. A. Narasinga Rao Avl., M.A., L.T.

Vice-President :—M.R.Ry. G. V. Krishnaswamy Ayangar Avl., M.A.

Secretary :—Mr. S. Nageswaran, IV Hons. (1933-'34).

Additional Secretary :—Mr. A. George, IV Hons. (1933-34)

A special feature of the Association this year is that ordinary meetings are presided over by the staff members.

The Association has already begun its work for this year. Two ordinary meetings have been held, in one of which Mr. P. Jeganathan, V Hons. spoke on "Waring's Problem," and in the other Mr. V. T. Srinivasan, V Hons. gave a very interesting lecture on "Transfinite Numbers." The President has decided to award a prize for the best paper read before the Association.

Philosophy Society

President :—M.R.Ry. R. Ramanujachariar Avl., M.A.

Chairman :—R. Mahadevan, III Hons.

Secretary :—G. Pattabiraman, IV Hons.

The inaugural address for the last year was delivered by Prof. Wadia of the Mysore University on "The Message of Philosophy". M.R.Ry. P. N. Sreenevasachariar Avl., M.A. of the Pachiappa's College presided on that occasion. Twelve ordinary and three

extra-ordinary meetings were held. Mr. Krishnamoorthy Sarma from the teaching staff took part in one of the meetings. The valedictory address was delivered by Dr. Seshagiri Rao, M.A., Ph. D. on "Philosophy and Artistic Activity."

Annamalai University Social Reform Club

President :—M.R.Ry. Rao Bahadur
S. E. Runganadhan Avl., M.A., I.E.S.

Vice-President :—Dr. B. V. Narayanaswamy Naidu,
M.A., Ph. D., B. Com.

Chairman :—Dr. B. V. Narayanaswamy Naidu,
M.A., Ph.D., B. Com. (III Term)
Mr. C. R. Myleru, M.A.,
(I Term of the academic year 1933-34.)

Secretary :—T. Govinda Rajan, V Hons. (1932-33.)
N. Ganapathy IV Hons. (1933-34.)

Rural Propaganda Committee

1. Mr. R. Ekambaram, IV Vidwan.
2. „ K. Palanisamy, IV Vidwan.
3. „ A. Muthu Sivan, IV Hons.
4. „ S. Arumuga Mudaliar, B.A., L.T., IV Hons.
5. „ M. Thiaga Raja Nayanar, IV Class.

The Night School Committee

1. Mr. S. Ganapathy Subramanyam, IV Hons.
2. „ J. Narayanaswamy, IV Hons.
3. „ C. R. Sankaran, III Hons.
4. „ P. Jothimuthu, B.A., IV Hons.
5. „ S. Ramanathan, III Hons.

The Executive Committee

1. Mr. S. Ganapathy Subramanyam, IV Hons.
2. ,, S. Arumuga Mudaliar, B.A., L.T.
3. ,, Peer Mahammad, III Hons.
4. ,, C. Jaganathachary, V Hons.

Treasurer :—B. Ragunath Hegde, IV Hons.

Consequent on the adoption of the new constitution last year the number of members has shown an increase, and greater interest has been evinced in the activities of the club. Two meetings have already taken place. Mr. C. R. Myleru, M.A., considered the problem of Eugenics and Birth control in the first meeting; and Mr. J. Narayanaswamy, IV Hons. gave a discourse on "Social regeneration and its bearing on industrial development."

The Annamalai University

Students' Co-operative Stores Ltd.

We are glad to say that the Stores has been working satisfactorily. This is not a little due to the sympathy and co-operation of the University and Hostel authorities. We have started a "Second-hand books department" which promises to be very popular. Our transactions were a little over a lakh of rupees last year, and our profits about one thousand five hundred rupees.

Our old grievance, the need of a 'pucca' building to house the stores still continues. We again appeal to the authorities of the University for redress. We request all the members of the University to become members of the Stores and to buy their things from us, to their own profit.

C. R. MYLERU.

Secretary.

OFFICE-BEARERS

President :—

M.R.Ry. Rao Bahadur S. E. Runganadhan, M.A., I.E.S., Vice-Chancellor.

Vice-President :—

M.R.Ry. C. S. Srinivasachari, M.A.,

Secretary.

C. R. Myleru.

DIRECTORS

Dr. B. V. Narayanaswami Naidu, M.A., Ph.D.

Mr. A. C. Subramanian, M.A.

Mr. A. Narasinga Rao, M.A.

Mr. N. Ganapathi, IV Hons. (Econ.)

Annamalainagar Rover Crew. Annual Report for 1932-33

The following were the office-bearers during the year under review:

Mr. T. P. Navanithakrishna	*Rover Leader.*
,, S. Sankaranarayanan	*Senior Rover Mate.*
,, R. A. Subramaniam	*Scribe.*
,, A. Natesan	*Librarian.*
,, D. Subramaniam	*Club room charge.*

The strength of the crew is now 22; of these 4 are invested Rovers, 12 Tenderfoot Scouts undergoing their probation as Rover Squires, and 6 are recruits. 20 members left the crew in July 1932, 14 because they left the University, and 6 as they found it difficult to take part in the crew meetings. 21 recruits joined in July 1932, of whom 7 dropped off.

The crew met 21 times during the course of the year; the meetings were devoted to practice of Scout Tests, examinations in these tests, and talks by the Rover Leader on Scout organisation, the History of the Movement, other branches (Scout and Club) and other relevant topics. The average attendance at these meetings was 8·5!

There were two camps and one outing during the year. The outing was a visit to the historic town of Tanjore; the crew had an opportunity of making friends with members of the Movement there. The two crews had a combined hike to the Abraham Pandithar's gardens near Tanjore.

The Training School Rovers of Tanjore returned thə visit on 3rd December 1932. The Annamalainagar Rovers were "At Home" to the visiting crew; this was followed by a meeting, where after a programme of music Mr. T. Chengalvaraya Pillai of the Pachiappa's High School gave a short and interesting biographical sketch of Sami Ramalinga. The crew looks forward to many more meetings of the same sort.

The crew, as usual, helped in all the important University functions like the convocation, Inter-collegiate Sports etc., by co-operating with the volunteers in the maintenance of order.

The grant of Rs. 100 from the University continued also during this year, and was used to meet the expenses of camps and equipment; it has been possible also to add a petrol tent to the permanent camp equipment.

The Third Rover Day was celebrated on the 26th February with M.R.Ry. C. S. Srinivasachariar Avl., M.A. as president. M.R.Ry. T. V. Nilakantam Pillai of Tinnevelly gave the address.

The crew tenders its sincere and heart-felt thanks to the Vice-Chancellor and the authorities of the University for their kind interest in the Crew. They also thank the members of the staff for their encouragement.

S. Sankaranarayanan,
Senior Rover Mate.

THE END

JL
T4, t4, M2114C, N29
N33.5.1

TRICHINOPOLY:
ST. JOSEPH'S INDUSTRIAL SCHOOL PRESS
1933